

Poštnina plačana v gotovini.

# BOGOLJUB



LJUBLIANA KRIŽEVNIŠKA CERKEV

## PO MARIJI K JEZUŠU

1929

MAJ

## DOPISI.

**Metlika.** Kratko omenjamo samo tole: Na glavni praznik (8. dec.) se je naša dekl. družba pripravila s tridnevnimi duhovnimi vajami, ki smo jih zaključile s slovesnim skupnim obhajilom. Na praznik popoldne je bil sprejem novih 13 kandidatk, hkrati je bilo umeščeno novoizvoljeno predstojništvo. Naj bi vneto delalo v čast božjo in za napredek naše kongregacije!

**Ribno pri Bledu.** Na cvetno nedeljo in Oznanjenje Marijino je vodil vseučiliški profesor dr. Sn o j z velikim uspehom duhovne vaje. Ob tej priliki je bilo sprejetih tudi nekaj kandidatk v Marijino družbo. Bog daj stanovitnost v dobrem!

**Življenje in delovanje Marijine družbe Smartno pri Slovenjgradcu.** 21. leto obstoja naše dekliske Marijine družbe ni ostalo brez uspehov in blagoslova. Pod zastavo Brezmadežne in skrbnim vodstvom se družba izpopolnjuje na verskem, dobrodelnem in prosvetnem polju. V preteklem letu 1928. je imela družba 11 odborovih sej in 10 mesečnih shodov. Sestankov je bilo 8 z raznimi govori poučne vsebine, z deklamacijami, petjem in vsakokratnim bodrilom g. voditelja. Vsaka druga nedelja v mesecu je za nas posebno svečanostna, ker pristopimo k sv. obhajilu in se naša srca združijo s kraljevskim evharističnim Srcem. Upamo, da bo evharistični Kralj dajal članicam vedno novega ognja in moči, da bo po njih v župniji vedno bolj napredovala ljubezen do Njega v presveti Evharistiji. 8. jul. m. l. se nam je pridružilo 12 novih sester. Srčno želimo, da nam Marija tudi v tekočem letu pripelje novih in vrednih kandidatinj. — Dekliško vesel je bil 5. avgust, ko je imela družba izlet k Mariji v Nazarje. Nudil je članicam obilo nedolžnega veselja, a tudi pobožna molitev na božji poti ni izostala. — V preteklem letu so se tudi poživili odseki; predvsem se odlikujeta misijonski, ki je prevzel v svoj program nabiranje prispevkov za misijone, molitev in darovanje sv. obhajil. Časnikarski odsek je dosegel, da so skoro vse naše družine naročene na dobre krščanske liste. Tudi evharistični, pevski in olupševalni odsek točno vrše svoje dolžnosti. — Marija! Naj živi Tvoj duh danes, v bodoče in vedno med vso našo mladino!

## ODGOVORI.

**Osebi iz M.:** So vprašanja, ki nanja ni lahko reči kratkoma »da«, oziroma »ne«. Ker se Vaš dvom tako čudno mota iz ene negotovosti v drugo, Vam svetujemo radi notranje pomirjenosti; napravite življensko spoved. Saj ni tako težko, kot si človek domišlja. Zagotovili si boste mirno vest in pozneje s tem večjim veseljem brzeli po poti kreposti. — **M. V., Maribor:** Da družba fantovska kolikortoliko napreduje, je dobro znamenje; pa bo

še bolj napredovala, če se bodo vsi člani redno udeleževali skupnega sv. obhajila in shodov. Tudi čitanje dobrih knjig bo pripomoglo k duhovnemu napredku. — »Pesem« pa ni pesem, ampak srednja proza, zato se je pobratila s košem. — **Nemirna:** Radi tega se ni treba prav nič vznemirjati. Če bi Vas bil Bog klical v redovno življenje, bi že bil dal to spoznati na ta ali drug način v prejšnjih letih. — **Kadar ne morete v cerkev,** pa prejmite sv. obhajilo v duhu. Z vdanostjo in potrpljenjem si boste zaslužili zaklade za nebesa.

## DAROVI.

**Za novo cerkev v Hrastniku:** Neimenovana oseba in Ljubljani po upravi »Slovenca« 1000 Din.

**Za kruh sv. Antona:** Ana Hribernik, Rečica o. S. 20 Din; Jurkovič Marija, Škocijan, 12 Din; Kavšek Francka, Radeče, 40 Din; T. H. T. 20 Din; Frančiška Vrabič, Milwaukee, Amerika, 140 Din.

**Za najpotrebnejše misijone:** Marija Rundev v Dobu 3 Š.; neimenovana oseba 10 Din.

**Za Slomškov sklad (proglasitev blaženim):** M. W. v zahvalo za prejete milosti 1 dolar. (Priporoča se v molitev!)

**Za odkup in krst poganskega otroka na ime Anton:** Ema Znidaršič, Il. Bistrica, 100 Din.

## DOBRE KNJIGE.

»**Nebeški dvor**«, prvo polletje, izide koncem meseca aprila, in sicer predvsem v listkih za žrebanje v Marijinih kongregacijah. Zbirka 6 mesecev stane 24 Din, poština 1 Din; brez meseca januarja 19 Din. Dobi se v uršulinskem samostanu v Ljubljani.

**Za visokim ciljem.** Spisal P. Mavricij Teraš, zastopnik kapucinskega reda pri glavnem vodstvu v Rimu. — Založila je to knjigo, ki ima podnaslov »Pota in ovire krščanskega življenja«, prodajalna K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. Cena broš. izvodu, ki obsega dobrih deset pol, je 24 Din.

**Za visokim ciljem vsi stremimo,** vsaj stremiti bi morali. Ker je pa toliko ovir, je nujno, da si jih ogledamo, da spoznamo zlasti take, ki se zde manj opasne, pa so prav radi tega lahko tem bolj usodne. Pričujoča knjiga je prav v tem oziru novost na našem književnem polju, ker vse to ascetično poučevanje združuje v lepi, harmonični in logični celoti. Tudi take knjige potrebujemo; potrebujejo jih predvsem vsi, ki hočejo v krščanskem življenju res napredovati. Kdor nima drugih pomočkov za premišljevalno molitev, naj si takoj oskrbi Terašovo knjigo; kdor je poklican, da vodi kot spiritual druge, podrejene mu osebe, mu bo to delo na hvalo prišlo; kdor hoče ob duhovnih vajah primernega čtiva, naj seže po tej novosti. — Beseda v knjigi je domača, jezik čist in gladek; dobrohotnost in topla ljubezen do nemurjočih duš, ki hrepene po popolnosti, veje iz nje. Prodajalni K. T. D. smo hvaležni, da Slovencem oskrbuje tudi take knjige.

»**Marijina knjižnica**«. Že zadnjič smo opozorili na to književno novost pesnika in pisatelja Silvina Sardenkota. »Marijina knjižnica« nudi za začetek dva zvezka. Prvi obsega oris osebnosti in pomembnosti zlatomašn. Pija XI.; drugi pa pesmi, prilike in prizore, ki so primerni za raznovrstne praznične prilike in prireditve, v prvi za letošnjo proslavo zlatomašnik-Pija XI. Marijine družbe bodo obeh knjižic zelo veseli. Naročbe sprejema uprava Mar. knjižnice, Pred škofijo 6, v Ljubljani. (Cena obeh knjižic 8 Din in 2 Din.) Tretji zvezek prinese uvod v liturgično umevanje. O pomenu in namenu cer-

kvne liturgije se je pri nas razmerno še malo pisalo, zato bo tudi ta knjiga dobrodošla. Pozdravljamo jo že naprej.

»Slovensko dekle«. Kažipot našim mladencem. Spisal Janez Kalan. 1929. Cena 12 Din, vezano 20 Din. Dobi se pri Sveti vojski in po naših knjigarnah. Na 10 izvodov eden povrhu.

Že pred meseci je bila napovedana ta željno pričakovana knjizica, ki je in bo zanesljiv kažipot mladencem v borbah nevarnega življenja zlasti v vibravi dobi. Koliko zlatih nauk, zanesljivih navodil in prijateljskih nasvetov je nanižanih v lepi, priročni knjižici! Že iz radovednosti bi jo morala čitati vsa dekleta. G. svetnik Kalan zna govoriti in pisati tako podomače, tako gorko, jasno, prepričevalno, pa tudi tako odločno, kakor malokdo. Presvetli knezoškof ljubljanski, dr. A. Bon. Jeglič, je kot spremnico napisal to-le priporočilo: »Pričujoča knjižica je pisana zelo mikavno, skoz in skoz pravilno in zares primerno za dekleško življenje. Naj bi jo vsaka dekle pazljivo prečitala; naj bi čitajoča gledala v svoje srce, ga po teh naukih uredila in okrasila, da bo mogla biti vesela v mladosti in starosti, v cvetu življenja in v dobi večnosti.«

Sv. Terezija Deteta Jezusa ali Mala cvetka Marijina. Spisal dr. Miroslav Brumat. Izdalo in založilo nadškofijsko vodstvo Marijinih družb v Gorici 1929. Str. 410. Cena vez. izvodu 45 Din. Dobi se v Jugoslav. knjigarni kot zastopnici v Ljubljani. — Spis je posvečen Piju XI. zlatomašniku, ki je Malo svetnico imenoval »Svetlo Zvezdo« svojega pontifikata. Knjiga v obliki simpatičnih premislevanj hoče, da ne bi bila sv. Terezija D. J. le ljubljanka čustvenih duš, ki v resnici nimajo nobene globoke zveze z mučenico Jezusove ljubezni. Te šmarnice so knjiga, ki bo lahko zelo pomnožila obnovo krščanske družine. Lepa, jasna in naravna slika svetnice nas naravnost sili, da jo posnemamo, kakor naroča »Evhariistična poslanica vsem plahim dušam« (str. 401). Morda se bodo zdela berila predolga za šmarnice, a če pomislimo, kar pravi sv. Ignacij iz Lojole, da ni treba, da bi morala biti vsaka pobožnost prav kratka, velja to še prav posebno za šmarnično pobožnost po tej knjigi, ki nam za mesec maj prinaša misijon sv. Male Terezije. Knjigi so dodane primerne molitve in štiri lepe (Vodopivec) pesmi v proslavo sv. Male Terezije.

J. M. Seigerschmied. Najlepši pozdrav in najlepša prošnja najboljši Materi. Samozaložba. Ljubljana 1929. Cena 16 Din. — Knjižica obsega na 122 str. šmarnično berilo tako za cerkev kot tudi za domačo uporabo. Vseh 31 dni nam pisatelj pojasnjuje Marijine prednosti na podlagi molitve »Češčena Marija«. V vsako berilo je vpleten primeren zgled. Šmarnice so pisane v domačem jeziku in ne predolge. Naročajo se tudi pri Ničmanu v Ljubljani.

Alojzij Stroj, stolni kanonik, Sv. Anton Padovanski Čudodelnik. Molitvenik. Ljubljana 1929. Jugoslovanska knjigarna. Cena za platno vezan izvod 24 Din, v elegantni vezavi pa 48 Din, s pozlačenimi robovi 50 Din. — Gotovo bo s tem priročnim, skrbno sestavljenim molitvenikom ustrezno številnim častilcem sv. Antona. Knjižica obsega precej obširen svetnikov življenjepis, pobožnost trinajst torkov v čast sv. Antonu, poseben križev pot kot pripravo za sv. spoved, nekaj molitev v raznih potrebah v čast velikemu čudodelniku in običajne molitve. Priporočamo!

Češko-slovenski slovar. Sestavil dr. Fr. Bradáč. 1929. Založila Jugoslovanska knjigarna v

Ljubljani. — Med Jugoslovani in Čehi se snuje čim dalje večje prijateljstvo. Dokaz: letošnji zlet orlovstva na Češko, letovanje čeških rodbin po naših krajih, osobito v kopalščih. Nujna potreba je bila, da je Jugoslov. knjigarna založila in izdala Učbenik češkega jezika, hkrati pa tudi priročni slovar, ki ima 315 strani in je prav praktičen. (Cena 70 Din.)

Rožni venec usmiljenja, ali rožnivec presv. ran Jezusovih. Povzeto po knjižici »Sestra Marija Marta Chambon in pobožnost k presvetim ranam Jezusa Kristusa«. Listki se dobe pri ss. karmeličankah na Selu pri Ljubljani.

K. Savinšek, Izpod Golice. Povest z gorenjskih planin. (Ljudska knjižnica 29. zv.) Ljubljana 1928. Založila Jugoslov. knjigarna. Str. 349. Cena 30 Din, v platno vez. 42 Din.

Založništvo Herder v Freiburgu priporoča: Der Volks-Schott für Sonn- und Feiertage. 3. Aufl. 678 str. 1928. Vezano v platno z rdečo obrezo 3:80 M. — Ta priročni molitvenik obsega zadosti obširen pouk o sv. maši, o cerkvenem letu, razlaga o vseh nedeljskih in prazničnih mašnih formularjih. Tekst je nemški, deloma tudi latinski. Tisti, ki hedijo le ob nedeljah in zapovedanih praznikih k božji službi, bodo to izdajo znanega Schottovega misala s pridom rabili.

Doß Adolf S. J., Die weise Jungfrau. Gedanken und Ratschläge, Für gebildete Jungfrauen bearb. v. H. Scheid S. J. 21. u. 22. Aufl. V platno vez. 5:50 M. — Lepa knjiga, ki je še šlo med svet že 50.000, je pisana za izobražena dekleta. Vse važnejše stvari so v njej obdelane v kratkih, pa po vsebini zelo bogatih 130 poglavjih. Dobri poznavalec dekleških src varno vodi po težavah in nevarnostih mladih let k čistemu pobožnemu življenju. Tudi na zunaj je knjiga lepo opremljena, prav primerna za darilo ob raznih prilikah.

Dr. Toth Tihamér, Bildung des jungen Menschen. 2. Aufl. Kart. 3:40; v platno vez. 4:20 M. — Vseučiliški profesor Toth v Budimpešti je napisal omenjeno knjigo, ki naj bi mladega človeka vzgojila v preudarjenega moža. Pisana je v lahko umljivem jeziku, zajemljivo in živahno, zato ni čudno, če si je tako hitro osvojila širok krog čitateljev.

Dr. Paul W. Keppler, Mehr Freude. 176.—183. Tausend. Kart. 2:80 M, v platno vez. 4 M. — Visoka naklada in dejstvo, da je knjiga prevedena že v 12 jezikov, je najboljšje priporočilo. Pisatelj, nekdanji rottenburški škof, zelo spretno odkriva vzroke, zakaj je na svetu tako malo pravega veselja, obenem pa tudi pokaže pot, po kateri se bo spet veselje naselilo v človeško družbo.

Wolff Therese, Klein-Nelli und Du. Nach P. Hildebrand Bihlmeyer O. S. B. für die lieben kleinen Erstkommunikanten bearbeitet. — Kart. 1:50. — Priručno pisana knjižica namenjena prvoobhajancem. Izšla je v novi predelani obliki, da jo bodo tudi mlajši lahko umeli. V dobi pripravljanja na prvo sv. obhajilo bodo tudi starši in vzgojitelji radi segli po njej.

Liturgische Volksbüchlein. 2. H., Das hl. Sakrament der Ehe. Nach dem Römischen Rituale und Missale sowie nach den Ritualien verschiedener deutscher Diözesen. 2. verb. Auflage. M. 0:70. — Iz obrednih in mašnih molitev spoznamo prav pri viru, kako visoko cení sv. Cerkev zakrament sv. zakona, pa tudi, kako važne so dolžnosti, ki jih zakonski prevzamejo nose. Še pri nas bi morali dobiti kako tako poljudno pisano liturgično knjižico.



# Koledar Apostolstva molitve za maj 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Spreobrnjenje grešnikov po Mariji „pribežališču grešnikov“.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:

Da bi krščanske matere vzgojile Kristusu misijonarjev.

Mesečni zavetnik: Sv. Gregor Naclanški (9.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Filip in Jakob ap.	Šmarnična pobožnost	Ljublj. stoln.	Dravograd
2 Četrtek	Atenazij c. uč.	Sv. oče in njegovi nameni	Trebelno	Ojstrica
3 Petek	Najd. sv. križa	Mladino k presv. Srcu	Sv. Križ Lit.	Črneče
4 Sobota	Florijan, Monika	Laiško apostolstvo	Kamna gor.	Libeliče
*5 Nedelja	5. povel. Križeva	Posvetitev družin	Št. Gotard	Jarenina
6 Poned.	Janez pred l. vr.	Dobrodelne ustanove	Orehek	
7 Torek	Stanislav š. m.	Odločno versko življenje	Ljublj. Sv. Flor.	Kotlje
8 Sreda	Prk. Mih. ndang.	Katoliški shod v Ameriki	Šmihel	Mežica
9 Četrtek	Vnebohod	Velikonočne spovedi	Rakitna	Sv. Jakob Sl. g.
10 Petek	Antonin š.	Blagoslov na polju	Javor	Sv. Daniel
11 Sobota	Franc Hieron. s.	Sveto življenje duhovnikov	Nova Štifta	Št. Ilj Sl. g.
12 Nedelja	6. pov. Pankracij	Skrb za misijonske poklice	Kopanj	Guštanj
13 Poned.	Servacij m.	Pogosto sv. obhajilo	Knežak	Svečina
14 Torek	Bonifacij m.	Spodobnost v obleki	Fara p. Kost.	Sv. Jurij P.
15 Sreda	Janez de la Salle	Vzgoja šolske mladine	Stara cerkev	Sp. Sv. Kung.
16 Četrtek	Janez Nep. m.	Spovedniki, misijonarji	Nova Oselica	Marib. Sv. Al.
17 Petek	Paskal B. s.	Obiški presv. Rešnjega Telesa	Mekinj	S. Lenart Sl. g.
18 Sobota	† Feliks	Naši misijoni med pogani	Lesce	"
19 Nedelja	Binkošti	Češčenje Sv. Duha	Breznica	Sv. Rupert Sl. g.
20 Poned.	Bink. ponedeljek	Birmanci, birm. botri	Dobrova	
21 Torek	Valent m.	Verska šola in vzgoja	Prem	Sv. Trojica Sl. g.
22 Sreda	Helena dev.	Naš misijon v Indiji	Catež p. Zapl.	Negova
23 Četrtek	Deziderij	Dom duhovnih vaj	Krško kap.	Sv. Jurij Pr.
24 Petek	† Mar. pom. kristj.	Dekliške Marij. družbe	Ljublj. Križ.	Crna
25 Sobota	† Urban p.	Mladeniške Marij. družbe	Godovič	Sv. Bened. Sl. g.
26 Nedelja	Sv. Trojica	Lelošnji novomašniki	Sv. Trojica p. M.	Sv. Bened. Sl. g.
27 Poned.	Beda Čast. c. uč.	Ljubezen do sv. Cerkve	Ljubno	Sv. Ana, Kremb.
28 Torek	Avguštin š.	Naši izobraženci	Sv. Helena	S. Jurij Sl. g.
29 Sreda	Magd. Pac. d.	V molitev priporočeni	Sv. Duh	"
30 Četrtek	Sv. Rešnje Telo	Evharistične procesije	Rateče	Sv. Bolfenk Sl.
31 Petek	Marija sredn. mil.	Veliko zaupanje v Marijo	Kranj	Marija Snežna

## ZAHVALE.

Mar. družbenka se zahv. presv. Srcu Jezusovemu in Brezmadežni, sv. Antonu P. ter dušam v v. za ozdravljenje brata in za ljubo pamet. — T. T. Frankenhauzen v Nemčiji se zahvali Brezmadežni, presv. Srcu Jezus., sv. Tereziji D. J. in † škofu Slomšku za hitro uslišanje v boleznih in srečen izid pri izpitih. — M. G. se zahv. zase in za hčerko Mariji Pom., sv. Tereziji, sv. Antonu, sv. Jožefu za ozdravljenje roke in za pomoč v drugih stiskah. — M. P. se zahv. presv. SS., sv. Mali Cvetki, † Slomšku za odvrnitev nesreče pri živini in za večkr. usl. — Marija Voršič se zahvaljuje najsv. Srcema J. in M. za dvakratno čudovito pomoč: enkrat pri živini, drugič za odvrnitev strašne bolečine v glavi. Po opravljeni 9dnevnicji je bilo takoj bolje. — M. K. se zahv. presv. Srcu J., Brezmadežni in sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo. — M. Globočnik se zahv. Praškemu Jezusku, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za urno uslišanje v veliki stiski. — Neka oseba se zahvaljuje brez. Devici Mariji čudodelna sve-

tinje za uslišanje v zelo važni zadevi po opravljeni devetdnevnicji. — Neka oseba se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo (za srečno operacijo).

## PROŠNJE.

Mar. družbenka se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Vincenciju, sv. Alojziju za spoznanje pravega poklica in za milost stanovitnosti. — M. A. v Ljubljani se priporoča Mariji Pom., sv. Marjeti Kort., sv. Antonu P. za milost pravega poklica. Hkrati prosi spomina v molitvi vse »Bogoljubove« bralce. — Pija Rostan se priporoča v molitev za moč v trpljenju. — Oseba, ki je 15 let članica M. dr., se priporoča v molitev za stanovitnost v izbranem poklicu.

Prvo mesto v številu dobrih listov, ki prihajajo v Vašo družino, mora imeti »Bogoljube«. Naj širi in krepki ljubezen do Boga, saj »kdo ne ljubi (Boga), ostane v smrti«. (1. Jan 3, 14.)



*Križanke.*  
*Dijaki pri Mariji.*

*Poznate božje gnezdo,  
gostišče svetih upov,  
ki sredi hiš in hrupov  
sloni na Križ in Zvezdo:  
na Kristusa z Marijo?  
To gnezdo ljubeznivo  
zgradila si je ptica  
nebeška lastovica:  
ljubezen z vero živo  
pred Valvazorjev trg.*

*Prijateljica nizkih  
v Gospodovih obiskih,  
ponižaj se do nas!  
Nasprotnica oholih  
na vzvišenih prestolih,  
ne vračaj se od nas!  
Naj te ljubezen gane:  
iz iste srčne rane,  
iz božje ti kot mi  
odrešeni smo vsi.*

*Lepoti smo minljivi  
z ljubeznijo služili  
in tebe, Nevenljivi  
naš Cvet, bi ne ljubili?  
Devica! Ali nismo  
od Trojega rodu,  
odkar telo in kri smo  
od Trojega Sinu  
sprejeli posvečeno?  
Postali z Njim smo Eno.*

*Poklanjamo daritve:  
vsa sladka svidenja  
in grenke vse ločitve,  
vsa tiha nagnjenja.  
Poklanjamo srce:  
besedo in spomin,  
vso bol iz globočin.  
Poklanjamo duha:  
vso radost in vso slast  
svoj cvet in svojo čast.*

*Le ti, ki si v lepoti  
nedolžnega telesa  
očarala nebesa;  
le ti, ki si v samoti  
s ponižnostjo zgradila,  
z devištvom posvetila,  
Gospodu tempelj živ:  
ti moreš nam osat  
z nerazoranih njiv  
prestvariti v pomlad.*

*Le ti edina moreš  
bremena težkih časov  
olajšati.  
Le ti edina hočeš  
semena grenkih klasov  
oslajšati.  
O bodi nam  
Zavetnica  
in lepših dni  
Začetnica!*

*Silvin Sardenko.*



*Skrivnostna roža.*

*Priroda se budi in vstaja  
in se krasi za majske dni,  
ko stopiš na zemljo iz raja  
skrivnostna Roža Ti!  
Za Tvoj sprejem cvetic zasaja  
priroda mlada Tebi v čast  
in solnce zgodaj zjutraj vzhaja  
goji cveticam bujno rast,  
da mesec bo čimbolj krasan,  
za Tebe, rajski cvet, izbran! ...  
Oj kakšno mora solnce biti,  
ki Tebe je obsevalo!  
Kako Te je ogrevalo,  
da tak je moglo cvet vzgojiti!  
In kakšna je gredica,*

*da čudežna cvetica  
tako nebeško čista, zala  
iz njene zemlje je pognala!  
Nebeška rosa je pojila  
zemljo, ki Tebe je rodila,  
ogreval Te je večni žar,  
gojil Te večni je Vrtnar.  
Iz božjih vrasla si skrivnosti,  
zemljanom dala vse radosti,  
in krasen nate je spomin,  
ko majski sije žar z višin!  
Ko v igred zemljo vso prenavlja,  
pozdravlja vse Te in proslavlja.  
Naj tudi moj Te spev slavi,  
skrivnostna Roža Ti!*

*Franjo Neubauer.*

## Ljubljanski pomožni škof dr. Gregor Rožman.

Prav na Marijin dan, na praznik Marijinega Oznanjenja, se je po vsej Sloveniji razširila vest, ki jo je objavilo vatikansko glasilo *Osservatore Romano*: »Nj. Svetost je imenoval za pomožnega škofa s pravico nasledstva ljubljanskemu škofu dr. A. B. Jegliču dr. Gregorja Rožmana kot titularnega škofa iz Senta.«

Novi škof je bil rojen 9. marca l. 1883. v Šmihelu pri Pliberku na Koroškem, v duhovnika posvečen l. 1907. Služboval je najprej kot kaplan v Borovljah, ki je veljala kot zelo kočljiva postojanka za slov. duhovnika. Naslednje leto 1909. ga je poslal škof Kahn v Avguštiniej na Dunaj, kjer je v dveh in pol letih napravil doktorat iz vse teologije. L. 1912. je bil nastavljen za vzgojnega prefekta v Marijanišče v Celovcu, l. 1913. je bil imenovan za docenta cerkvenega prava na bogoslovnem učilišču

v Celovcu, l. 1914. za rednega profesorja moralke in cerkvenega prava. Poleg tega je opravljal še službo spirituala in podravnatelja v bogoslovju. Kjer je deloval, si je pridobil zaupanje in ljubezen vseh, ki so prišli z njim v stik. L. 1920. je prišel kot profesor cerkvenega prava na ljubljansko vseučilišče. Poleg znanstvenega dela je zelo vneto pomagal v dušnem pastirstvu, zlasti še med moško mladino. Do danes je vodil več kot 40 duhovnih vaj v krški, ljubljanski in lavantinski škofiji.

Gorečega častilca Marijinega, vnetega pospeševalca Marijinih družb, sotrudnika našega lista srčno pozdravljamo! Dobra Mati Marija naj mu izprosi moči in milosti, da bo kot naš sedanji ljubljeni vladika vodil vse njegovi skrbi izročene duše po Mariji k Jezusu!

## Kraljici majnika.

Dr. Fr. Jaklič.

»Zima je prešla in deževje se je umaknilo. Cvetje se je prikazalo v naši deželi, čas za obrezovanje trt je prišel, glas grlice se je začul.« Ta slavno znani, že skoro 3000 let stari, kratki, pa tako značilni opis pomladi, vzet iz Salomonove Visoke pesmi, se bo v radost nas vseh zopet letos uresničil tudi po naši lepi domovini.

In takrat, ko »slavčki žvrgolijo in se maj veseli budi«, časti sv. Cerkev Kraljico majnika. Ko se spreletava vodomec nad kresovi zlatih kalužnic ob srebrnih potokih in ko lastovke jadrno brzijo nad našimi vrtovi, posejanimi s cvetovi modrih spominčic: takrat se zamajajo zvonovi in vabijo skozi toplo in dehteče ozračje k šmarnicam. Besede, ki jih je izpregovorilo skromno 16letno galilejsko dekle: »Glej, odslej me bodo blagorovali vsi narodi.« — te besede so v maju še posebno resnične. Kjerkoli ima namreč katoliška vera svoje pristaše, povsod hitijo mladi in stari, preprosti in izobraženi, bogati in ubožni k Marijinim oltarjem, ki so okrašeni s cvetjem in zelenjem in jih obseva soj lučic in sveč, da tamkaj proslavljajo ob čtivu in petju in molitvi Majniško kraljico.

Tudi mi bomo zopet letos z veseljem in z otroško ljubeznijo opravljali šmarnično pobožnost. Kako odlično delo

b o m o s t e m v r š i l i ! Kako je sam Bog imel in še ima Marijo v časti! Od večnosti mu je stala pred očmi kot najlepši zamislek v stvarjenju ob strani njenega Sina, v stari zavezi jo je napovedoval s prerokbami in ljubkimi predpodobami, naposled je pa on, Bog, postal njen otrok ter se je je oklepal z nepopisnim spoštovanjem, z najtoplejšo ljubeznijo in z najpopolnejšo pokorščino. In še do danes budi in bo budil Sv. Duh v najrazličnejših oblikah v Cerkvi češčenje Matere božje. Zato jo pa proslavljajo in poveljujejo tudi srečne trume angelov in zveličanih, saj oni spuščajo in ljubijo vse to, kar ljubi in ceni Bog, — torej še prav posebno njegovo presveto, deviško Mater. In naš slovenski rod je že od pradavnine imel za Marijo še prav izredno ljubeče srce; ko jo torej častimo in poveljujemo tudi mi, izpolnjujemo v tem tudi voljo in željo svojih dedov in čuvamo ter negujemo eno najlepših narodnih svetinj.

\*

Kako pa naj opravljamo majniško pobožnost?

Glej, majnik je posebno izbrana podoba prelepe duše Marijine. Kot pa se naše telesno oko rado ozira po cvetočih



travnikovih in vrtovih ter po zelenih lokah in gozdovih, tako naj se tudi naše duhovno oko rado zazre na Marijino dušo, ki je zaradi svojih izrednih kreposti res kot prelesten, skrivnosten vzhodni vrt, na katerega se sam Bog z ugodjem in veseljem ozira. Zato radi ta mesec kaj prebirajmo in premišljajmo o Mariji, da bi jo še vedno bolj spoznali in vzljubili. Sv. Cerkev nam v svojih svetih hramih ob šmarnicah bere o njej, nato pa vselej moli še njene litanije, ki tako gosto naštevajo in vedno iznova opozarjajo na bogastvo Marijinih odlik in kreposti.

Spoznavajmo torej v maju dušno prelest Device in Bogorodice!

In radi se mudimo ob njej ne le z razmišljujočim umom, ampak tudi z ljubečim srcem!

Dasiravno ne tvori jedra vere čuvstvo, važen činitelj pri njej je pa vendarle. Zato sv. Cerkev pri šmarnicah porabi vse, da bi v nas zbudila in dvignila topla, nežna čuvstva do Device Marije. Če bomo torej le količkaj mogli, bomo radi prihiteli k skupni šmarnični pobožnosti. In naša dobra dekleta bodo gotovo vse storila, da bo Marijin oltar skozi cel mesec vedno v svežem cvetju in zelenju in da se bodo Marijine pesmi vsak dan ubrano glasile.

Kdor pa bo res zadržan udeleževati se skupne majniške pobožnosti, jo bo opravljal zasebno doma. Na Vzhodu imajo po hišah ikone (svete podobe) Bogorodice, ki visijo na odličnem mestu ter od tam ljubeče gledajo člane družine rod za rod in blagoslavlja spremljajo usodo družine že dolga, dolga desetletja. Tako bi naj tudi vsaka slovenska hiša imela še posebno lepo Marijino sliko na trpežnem platnu in v lepem okviru, ki bi spremljala življenje njenih članov in njenih rodov ter bi jo pred očmi babice krasili vnučki in vnukinje, kot jo je pred davnimi leti tudi ona sama zaljšala kot živahno dekletce.

Le kar nič se ne sramujmo poklanjati nebeški Materi v majniku dehtečih šopkov in nič ne varčujmo z nežnostjo do nje, kot smo tudi do zemskih mater vse premalo nežni in pristrčni! Ker je Marija kraljica majnika, ji tudi večkrat recimo: Glej, o moja nebeška Mati, solnce v tvojem mesecu sije in nebesni svod se tako modro boči; ptičji spevi odmevajo že pred zoro. se vrste čez dan in zvečer še enkrat polno zagostolijo; cvetje vseh barv in oblik se

je tako bogato in razkošno razsejalo. Tebi poklanjam vso to lepoto in milino božje narave. Kraljica nebes in zemlje si, vse to ti z otroško ljubeznijo iznova poklonim.

In vse naše molitve in molitvice do Marije naj preveva cel majnik še posebna prisrčnost in toplota. Ko molimo Angelsko češčenje ali pa Raduj se Kraljica nebeška, ko klečimo pri rožnem vencu ali ko ji ponavljamo O Gospa moja ali Spomni se ali Pod tvoje varstvo ali Češčena bodi ali pa Magnifikat, — vedno se brž domislimo: Marijin mesec je sedaj, zato hočem sedaj še posebno pobožno in zaupno govoriti z njo.

Poleg našega uma in čuvstva pa naj slednjč stopi tudi naša volja v službo majniške Kraljice.

Tistemu, kogar zares ljubimo, hočemo ustreči v vseh njegovih upravičenih željah. Če torej resnično ljubimo Marijo, ji skušajmo izpolniti njeno glavno željo: da bi bili njenemu Sinu in njej kar najbolj podobni ter bi si s tem zagotovili kar najbolj srečno večnost ob Jezusu in njej. Zato marljivo gojimo v Marijinem majniku svoj duhovni vrtec, odstranjajmo iz njega plevel napak ter vsadimo vanj lepe čednosti, v katerih se je ravno Mati božja osobito odlikovala.

Eni si odločijo za vsak dan eno od Marijinih čednosti, ki jih naštevajo Lavrentanske litanije, ter jo skušajo kar najbolj skrbno tisti dan gojiti. Kajne, kako lepo delo! Kako všeč je Mariji ta napor volje!

Drugi se pa omejijo za cel mesec na eno samo točko: da iztrebijo ali pa vsaj znatno zmanjšajo svojo glavno napako. Kaj je tvoja poglavitna hiba, že dobro veš, le spomni se na svoje spovedi! Koliko težav ti je že prinesla, kako te ovira v duhovnem napredku! Zdajle v majniku posebno preudari, kako je ta tvoja lastnost grda pred Bogom in Marijo; premisli, kako bi se ji uspešno zaperstavljal in napravi prav droben načrt. Zjutraj obnovi vselej pred Marijino podobo trden sklep in prosi Mater božjo za pomoč, zvečer se pa pred šmarničnim oltarčkom zopet izprašaj, kolikokrat si zmagal in kolikokrat si zopet podlegel. Le zavedaj se namreč, da je silno težko, iznebiti se svoje osnovne napeke, ker ima svoje korenine v globini duše. Zaenkrat bo že to dovolj, da ji od vzamemo gospodovalno moč. In ko boš zdaj v majniku itak še večkrat prejemal sv. zakramente, daruj sv. obhajilo včas

ravno v ta namen in Kruh življenja te bo krepčal za borbo.

Sv. Cerkev obrača na Marijo besede Knjige modrosti: »Moje veselje je, bivati s človeškimi otroki. Zdaj torej, otroci poslušajte me: Blagor njim, kateri se drže mojih potov! Blagor človeku, kateri me

poslušša in čuje pri mojih vratih vsak dan! Kdor mene najde, najde življenje.«

Kako tolažilne so te besede za vsakogar, kdor v mesecu majniku res »čuje pri Marijinih vratih vsak dan«! Kako lepe stvari bo angel zapisal do konca meseca v knjigo življenja!

## Bolnikova prošnja.

*Stopi, ljubi angel varih,  
v cerkvi ti na prostor moj,  
bodi tam pri sveti maši,  
jaz pa združen bom s teboj.<sup>1</sup>*

*K darovanju ti položi  
na pateno še moj dar;  
moje delo in trpljenje  
deni skupno na oltar!*

*Pri povzdigovanju moli  
v sveti hostiji Boga,  
z ognjem serafskim ga prosí,  
naj ljubezni meni da.*

*Dušam v vicah, mojim dragim  
nesi sveto Rešnjo Kri,  
vse, ki bodo danes umrli,  
grešnike naj orosi!*

*Pri vživanju ti prinesi  
meni sveto hostijo,  
dušo in telo pripravi,  
da Gospodov tempelj bo.*

*Prosi, da ves svet deležen  
svetomašnih bo sadov,  
meni pa na dom prinesi  
svete maše blagoslov!*

<sup>1</sup> Zenska oseba: »Jaz bom združena s teboj.«

M. Elizabeta.

## Bolnikova soba — svetišče.

Aleš Napret. — (Konec.)

Kdor bolniku streže, obiskuje visoko šolo kreposti. Tudi strežniku postane lahko bolniška soba polagoma svetišče. Strežnik je namreč poleg bolnika najbolj udeležen na blagoslovu križa, ker mu pomaga križ nositi kakor Simon iz Cirene. Bolniška služba je velika milost, ki človeka izredno poplemeniti in posveti. Seveda če strežnik razume svoj posel. Ako namreč z nevoljo opravljáš delo pri bolniku, bo postalo tvoje srce vsak dan ožje, trše, revnejše, namesto, da bi bogatelo in plamtelo. Kdor je primoran bolniku streči, mora nositi obilo ljubezni v srcu. Ob vdani ljubezni pa se tudi sami priučimo ljubezni. Celo raskav značaj se v službi bolnikovi sčasoma uglati in dobi zmisel za tihe žrtve. Brez žrtev in potrpljenja namreč ne gre. Za oboje pa je treba vaje. Bolniku streči ni vselej prijetno, včasih naravnost zoprno. Komaj kje se nudi toliko prilike za premagovanje in potrpljenje. V trdi šoli potrpljenja še prej nego po mnogih pobožnih vajah dosežemo moč in milobo in ču-

dovito dozorelost. Križ ne rosi blagoslova le na onega, ki ga nosi, marveč tudi nanj, ki ga pomaga nositi. Za celo hišo lahko postane bolniška soba vir blagoslova. Ljubezen strežnikova in hvaležnost bolnikova si lajšata ure trpljenja in prinašata tudi mnogo tihega veselja. Iz bridkega križvega lesa poženo čarobni cvetovi. Bolezen postane breme, da bolj občutimo njen blagoslov nego njeno pezo. Bolnikova smrt, ki zanj pomeni odrešenje, povzroči ljubečemu srcu bolešno izgubo. Strežnik ne žaluje le za umrlim, ampak tudi za privajenim negovanjem in postrežljivostjo. V boleznih je živahno izviral studenec ljubezni, zdaj pa je nastala praznota, in srce ne ve, kam bi z bogastvom skrbeče in požrtvovalne ljubezni. Naenkrat se odpro oči in spoznamo, da je bolniška soba res — svetišče.

Še v večji meri nego strežnik, pa spozna to resnico bolnik sam, ki nosi celo težo križa. Preden je Gospod Jezus nastopil službo, ki mu jo je naložil njegov



Oče, gre v puščavo, da se v samoti pripravi z molitvijo in postom. Janez Krstitelj preživi svojo mladost v pustinji. Mozes je peljan v puščavo, in šele tu se mu prikaže Gospod v gorečem grmu in ga postavi za vodnika Izraelskemu ljudstvu. Pavel mora po izpreobrnjenju v samoto, preden nastopi svojo pot kot apostol narodov. Samota je mati visokih misli. Blagodejna tihota in zbranost nas odtrgata od blodnih vplivov sveta in nas storita dovzetne za glas božji, ki govori najrajši v tišini. Samota zbira notranje moči, da gredo z zmagovito silo za najvišjim ciljem. Svet v svoji vsakdanjosti je površen. Samota šele vodi k razmišljanju in modrosti, k resnobi in globokosti. Večno drdranje dneva gre lahkomišelnost mimo resnih stvari in se lovi za videzom. Samota bolniške sobe je bila, ki je posvetno mišljenje častnika Ignacija Lojolskega obrnila v drugo smer. V sveti samoti v Manrezi je skušal priti do jasnih ciljev. Iz istega razloga se bogoljubne duše tudi v današnjih časih zapirajo za celo življenje v samoto samostanskih zidov. Drugi, ki ne čutijo tega poklica v sebi, zahrepene vsaj od časa do časa po tihoti in zbranosti duhovnih vaj. Tudi bolniška soba ima nekaj podobnega v sebi. En kos puščave je, Manreza, samostanska celica, kraj duhovnih vaj. Čeprav dobrohotna postrežba in prijazen obisk prineseta bolniku nekaj družbe in olajšave, mu vendar ostane še mnogo samotnih ur. Podnevi se ure zmikajo še nekam hitreje, zato pa so temne noči brez spanja, dostikrat kot male večnosti. Blagor bolniku, ki najde v Bogu svojo družbo! Takemu stke samota mnogo blagoslovljenih ur. Tišje postaja bolnikovo življenje in enoličnejše, a globlje in bogatejše.

Še več ko kos puščave in samote je bolnikova soba. Svetejša je, ker je kraj trpljenja. Njen prostor je ob vznožju Kalvarije, v senci kipečega križa. Sive žalostne oljke z Getzemanskega vrta turbnolušljajo v njeno tišino.

Usoda bolnikov je različna. So, ki nimajo posebnih bolečin, le slabost in utrujenost jih tlačita v posteljo. Drugi trpe za kratek čas hude napade. Tretji so neprestano pribiti na križ. Brez bolečin pa ni nobena bolezen. Bog sam določa mero, pa tudi svojo pomoč in milost.

Ravno ta božji prst daje častitljivi pečat bolniški sobi. V njej odseva trpljenje Kristusovo. Še več. Ako bolnik skuša potrpežljivo in vdano združiti svoje bolečine s križem Kristusovim, se tako rekoč

obnovi trpljenje Gospodovo. Vdano trpljenje v Kristusu bolnika začuda pomiri in mu da nadzemski pogled, ki v slehernem srcu vzbuja spoštovanje. Bolniška soba je najrodovitnejši vinograd Gospodov, kjer zore najslajši grozdi pod žarom trpečega solnca, najljubkejši vrt Gospodov, v katerem duhte med ostrim trnjem same rože. Tempelj, poln kadivnega vonja, ki se poživa v ognju bolečin. Blagor bolniku, ki se more povzpeti do tega mišljenja in v njem živeti in trpeti! Zdravi potrpijmo, če vidimo na bolniku človeške slabosti. Skušajmo z zvesto postrežbo in iskreno molitvijo pomagati njejšvi slabosti. Morda se nam posreči, da prisije v sobo k bolniku ožarjen angel z Oljske gore s kelihom tolažbe in moči. Svet je trenutek, ko se odtrga neumrljiva duša od telesnosti, da stopi pred sodbo božjo. Svet, ker se v tem trenutku odloča cela večnost. Posvečen in čistit je prostor, kjer se trpeča, očiščena in v zvestobi utrjena duša pripravlja za zadnji korak. Kalvarija zasije v goro Vnebohoda. V sobico vzdihov in solza prihaja skozi okna žar večne luči iz drugega sveta. V tej poslednji uri se bolniška soba spremeni v resnično svetišče, v kapelo, v šator Gospodov, ko namreč pride evharistični Jezus kot popotnica za zadnjo uro.

»Mir bodi tej hiši in vsem, ki v njej prebivajo!« S tem pozdravom prestopi duhovnik prag bolnikove sobe. Pokropi bolnika in izbo z blagoslovljeno vodo: »Pokropi me s hisopom, o Bog, in bom čist, umij me in bom bel ko sneg.« Sobica bolnikova je kapelica. Oltar belo pregrnjena miza. Na njej križ in goreče sveče. Na belem prtiju v podobi kruha Najsvetejše. V cerkvi obdajajo tabernakelj trume nevidnih angelov in tudi v bolniški sobi molijo Večnega molčeči angeli. »Strašen je ta kraj: resnično, tu je hiša božja!« Ko je bil Lazar bolan, so prosili učenci Jezusa: »Gospod, glej, ta, ki ga ljubiš, je bolan.« (Jn II, 4.) K Lazarju je šel Gospod, da ga obudi v življenje. K bolniku gre, da ga pripravi na smrt in okrepa, da bo mogel pogumno stopiti skozi temna vrata v večno življenje. Jezusova navzočnost posvečuje ves prostor in v resnici lahko govorimo: »Danes je tej hiši zveličanje došlo.« (Lk 19, 9.) Dobri kristjani porabijo to priliko, da pokažejo z lepo snago in redom in dostojnim okrasjem spoštovanje do Onega, ki se poniža in stopi pod streho v skromni skritosti, čeprav Ga nebes nebena ne morejo obseči. Ta Gospodov obisk daje bolniški sobi največje posvečenje.

## Ko bi jih vi videli!

Ivan Tomažič.

Katere pa? Same moške, in sicer ne vsakdanje v gostilni ali pri politiki. O ne. Same člane Marijinih družb! In 5000 jih je bilo. Nikar ne mislite, da so bili samo taki, ki so že »Abrahama videli«, in le bolj iz preprostih vrst. Vseh stanov in starosti od 25 naprej! Kje, kdaj in kako?

V Essenu na Westfalskem je bilo, in sicer v nedeljo, 23. septembra 1928. Tam so imele veliko zborovanje moške Marijine družbe iz Nemčije in iz nekaterih krajev Švice.

Potom marijanskega časopisa »Fahne Mariens« sem dobil v roke vabilo. Mislil sem si, naj velja kar hoče, šel bom pogledat. Brez dolga ni šlo, pa kaj za to! Med potjo sem se za tri dni ustavil v Leutesdorfu ob Renu, da sem se udeležil ondotnega zborovanja, ki je imelo namen pokazati pota, kako naj se današnje javno in zasebno življenje prekvasi s pravim katoliškim duhom, oziroma razplete katoliška akcija.

V Essen sem prišel ob poldvanajstih, ko je bil slavnostni sprevod v vprav najlepšem razvoju. Pol ure sem se peljal s cestno železnico in skoro ves čas po ulicah, kjer je šel sprevod. Essen je namreč mesto, ki šteje pol milijona ljudi, in silno obširno. Izključno delavsko mesto. S tem je veliko povedano. Sprevod je krasilo čez 100 družbenih zastav. Prvo s podobo nebeške Kraljice so nosili mladi krepki moške posebno mogočno in visoko. Za temi je nesel eden velik napis »Tapfer und treu« — Junaško in moško! Neštevilne godbe v zelo pestrih uniformah so bile porazdeljene med skupine in dajale takt enotnemu možatemu koraku šesterostopov, tako da je vse skupaj napravilo vtis velike in dobro urejene armade. Povečini so godbe imele samo piščali in bobne. Godbeniki — skoro sami fantje — člani mladeniških Marijinih družb. Skoraj pri vsaki skupini je korakal na čelu družbeni odbor s svojim voditeljem. Ves čas spreveda so moške — odkriti — glasno molili in korakali kar se da samozavestno. Po cerkvah je slovesno zvonilo. Vsi gledavci so občudovali ta veliki in mogočni nastop katoliških mož-kongreganistov.

Cilj spreveda je bila največja mestna dvorana, tako zvana »Städtischer Saalbau«, kjer je bilo slavnostno zborovanje z glavnim govorom dr. Macka iz Luxemburga: »Marijin vitez v modernem življenju«.

Ako vpoštevam, da so imeli moške v jutranjih urah skupno sv. obhajilo po raznih essenskih cerkvah, ob tri četrt na deset veliko pontifikalno mašo v cerkvi sv. Jederti, tako

dolg sprevod in še slavnostno zborovanje, ki je trajalo do dveh popoldne, moramo občudovati jekleno vztrajnost nekaterih prav mladih in prav starih mož iz boljših stanov: advokatov, zdravnikov, uradnikov itd. Skupno kosilo v Rokodelskem domu je stalo eno marko, v naši veljavi 13.50 Din.

Po dveurnem odmoru ob štirih se je začelo pravo zborovanje v imenovani dvorani, ki je bila nabasano polna in na poseben način okrašena. V ozadju odra so postavljene velike orgle, kjer je dopoldne zaigral organist Steffes Händlov G-mol koncert. Močan moški zbor župne cerkve sv. Jederti je zapel Abtovo mogočno »Ave Marija« in sprvil tako vse v neko svečano razpoloženje. Dvorana je kljub svoji ogromni velikosti, vsaj dvakrat večja nego unionska v Ljubljani, zelo akustična, da se vsak govornik, če le količkaj glasno govori, prav po celi dvorani dobro sliši. Štel sem stole in naštel po sredi 36 v 30 vrstah, torej 1080 sedežev, ob krajih pa še prostora 4 m širine, na obeh stranskih galerijah 200, zadaj 100 in na odru tudi okoli 100 sedežev. No za 5000 mož mora biti pa tudi res nekaj prostora, ker možaki se neradi drenjajo. Na sporedu tega zborovanja sta bila dva govora. Prvi govornik je pokazal »Moža v družbi in družini«, drugi: »Kako naj vdahnemo moškimi Marijinim družbam novega življenja?« Vsak je trajal po celo uro. Koncem je bil razgovor in so bili nasvetovani razni predlogi. Kakšno življenje je bilo v tem razgovoru! Predlogov ni bilo konca! Vsak je smel govoriti samo pet minut. Pa še niso vsi prišli na vrsto! Nastopali niso samo izšolani inteligenti, ampak prav zelo tudi navadni možaki. In s kakšnim ognjem so govorili ter zahtevali več enotnosti, skupnosti, gorečnosti in apostolskega udejstvovanja v družini, uradih, delavnicah in tovarnah, pa tudi v javnosti! Prav res, strmel sem in si mislil: O ko bi mogel naše moške in fante sem spraviti, to bi gledali; a upam, tudi navzeli se tega mogočnega marijanskega duha!

Vse mi je bilo kar se da všeč. Le toba karji so bili tako vneti, da se nazadnje skoraj nismo več videli med seboj. Poudarjam pa še nekaj. Nalašč sem šel malo okoli pogledat, kako je kaj s pijačo, pa nisem našel nobenega »v veselem razpoloženju«. V tem oziru vsa čast jim. Pri nas bi bilo najbrž malo drugače.

Nekako ob sedmih zvečer je glavno zborovanje minilo. Ob osmih je bil družabni večer v Rokodelskem domu. Dasiravno so tudi tu prostori veliki, je bilo prav kmalu zelo gosto zasedeno, tako da so strežniki komaj mogli

postreči od mize do mize s pivom, limonado in kavo. Pri nas slišimo klicati: »Peter, štefan, liter gor!« Tam so bile pa samo male merice.

Ta družabni večer je bil res lepo moško družaben. Pozdravi, petje in razni bodrilni govori so se vrstili drug za drugim, tako da je kmalu prišla deseta ura, in s to se je pa za-

čela družba krčiti, ker drugi dan je čakalo še veliko podrobnega dela. Ob osmih je bila najprej slovesna črna sv. maša za umrle voditelje in člane. Ob devetih v Rokodelskem domu zborovanje zlasti društvenih odbornikov — smeli so pa prisostvovati vsi drugi.

(Konec prihodnjic.)

## Zakrament Svetega Duha.

Jakob Žagar.

Zakrament borcev Gospodovih, legionarjev Kristusa Kralja, ki jih je mazilil Sv. Duh z močjo in gorečnostjo.

26. marca 1929. Gospod, mi smo tvoji gorečniki. Vsi smo bili v sv. birmi maziljeni za vojščake pod Tvojo večno zmagovito zastavo. Koliko nas je, pa kako malo je zvestih Makabejcev Gospodovih! Mnóžica odpada in se potaplja v močvirju greha. Ó, če bi vedeli, kaj so zavrgli!

Kako deluje Sveti Duh, tolažnik, v naših srcih? Neizrekljivi so njegovi darovi. Jezus pravi: »Veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš, pa ne veš, odkod prihaja in kam gre; tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.« (Jan 3.) Sv. Janez Vianney, ars-ki župnik, je razumel to čudovito delovanje. Takole je govoril o Sv. Duhu:

»Kakor bi priletel lep, bel golob iz srede oceana in bi pršil nežne kristale vodnih kapelj na zemljo, tako prihaja Sveti Duh iz neskončnega oceana božjih popolnosti in plahuta s svojimi perutmi nad čistimi dušami, da rosi nanje dišave božje ljubezni.

Sveti Duh počiva v čisti duši, kakor v šotoru iz samih rož. In iz hiše, v kateri prebiva Sveti Duh, se dviga sladek, opojen vonj, kakor iz vinogradov, ko so v cvetju. (Kdo je že občutil čisti rožni vonj, ko cvetejo trte!)

O, otroci moji, kako je to lepo! je koprnel v ganotju župnik iz Arsa. Óče je naš stvarnik, Sin je naš odrešenik, in Sv. Duh naš vodnik. Človek, sam od sebe, ni nič, s Svetim Duhom pa je mnogo. Človek je ves zemeljski in živalski, le Sveti Duh je, ki more dvigniti dušo in jo nesti v višavo. Zakaj so bili svetniki tako odtrgani od zemlje? Ker so pustili, da jih je vodil Sv. Duh. Tisti, ki jih vodi Sveti Duh, imajo prave ideje (misli). Glejte razlog, zakaj je toliko nevednih, ki vedo več kakor modri. Kadar nas vodi Bog moči, se ne moremo motiti. Sveti Duh je moč in luč. On je, ki

stori v nas, da razločujemo resnico od lažnivega, dobro od slabega. Sv. Duh nam daje, da gledamo dobro in slabo kakor skoz povečevalno steklo. S Sv. Duhom vidimo veličino najmanjših del, storjenih za Boga, in veličino najmanjših napak. Kakor urar s svojimi lečami razločuje tudi najmanjša kolesca v uri, tako po razsvetljenju Sv. Duha razločujemo tudi mi vse posameznosti svojega ubogega življenja. Tako se nam zde najmanjše nepopolnosti zelo velike in najmanjši grehi nas navdajajo z grozo. To je, zakaj prebl. Devica Marija ni nikoli grešila. Sveti Duh ji je dal umeti neumestnost greha. — Tisti, ki imajo Svetega Duha, se ne morejo visoko nositi, tako zelo poznajo svojo ubogo revščino. Napuhnjeni so oni, ki nimajo Sv. Duha, in če ga imajo, ga imajo samo mimogrede, ne ustavi se pri njih. Kristjanu, ki ga vodi Sv. Duh, ni težko zapustiti premoženja tega sveta, da teče za dobrinami neba. Zna razlikovati. — Posvetno oko ne vidi več kot to življenje, kakor moje oko ne vidi dalje kot do zida, če so vrata cerkve zaprta. Krščansko oko vidi tja do dna večnosti.

Sveti Duh je, ki oblikuje misli v srcu pravičnega in vodi besede. Ti, ki imajo Sv. Duha, ne store nič slabega, vsi sadovi Sv. Duha so dobri. — Brez Sv. Duha je vse mrzlo. Ko opazimo, da gine gorečnost, je treba hitro začeti devetdnevnicu k Sv. Duhu in ga prositi za vero in ljubezen... Glejte, če smo bili pri duhovnih vajah ali na misijonu, smo takoj polni dobrih želj: te dobre želje so dih Sv. Duha, ki je zavel nad našo dušo in je vse obnovil, kakor gorski veter, ki staja led in privede pomlad... Tudi vi, ki doslej še niste veliki svetniki, imate marsikak trenutek, ko okušate sladkost molitve in navzočnosti božje. To so obiski Sv. Duha. Ko imamo Sv. Duha, se omehča srce in se koplje v ljubezni božji. Riba se nikoli ne pritožuje, da ima preveč vode, prav tako se dober



kristjan nikoli ne pritožuje, da preveč časa občuje z dobrim Bogom. So ljudje, ki jim je sveta vera dolgočasna, to so tisti, ki nimajo Sv. Duha. Če bi vprašali pogublence: »Zakaj ste v peklu?« bi odgovorili: »Ker smo se zoperstavljali Svetemu Duhu.« In če bi dejali svetnikom: »Zakaj ste v nebesih?« bi odgovorili: »Ker smo poslušali Svetega Duha.« Ko nam prihajajo dobre misli, je Sveti Duh, ki nas obiskuje.

Sveti Duh je moč. Sveti Duh je vzdrževal mučence; drugače bi bili odpadli kakor listje z dreves. Ko so zažigali zanje grmade, je Sveti Duh pogasil vročino ognja z vročino božje ljubezni... Zakramenti, ki jih je postavil naš Bog, bi nas ne rešili brez Sv. Duha. In celo smrt našega Gospoda bi nam brez njega ne koristila. Zato je naš Gospod rekel svojim apostolom: »Za vas je dobro, da grem, kajti če jaz ne grem, Tolažnik ne bo prišel.« Treba je bilo, da je prišel oživljat to setev milosti. To je tako kakor z žitnim zrnom. Vržete ga v zemljo. Dobro, a treba je še solnca in dežja, da vzkali in se razraste v klas. Vsako jutro bi bilo treba reči: »Moj Bog, pošlji mi svojega Duha, ki mi bo dal spoznati, kaj sem jaz in kaj si Ti.«

Tako se je kaplan Janez zatopil v te vrstice, da ni mogel nehati, dokler ni prišel do konca. Saj mu je bilo, kakor bi se sprehajala njegova duša po veličastni poljani na visokem, kjer veje radostno vzdušje iz drugega večno lepega sveta.

»Marsikaj se bo dalo iz tega povedati za moje ljudi,« je razmišljal gosp. Janez. »Prav posebno pa bom poudarjal, da je sv. birma zakrament moči, zakrament vištevstva in prisega na zastavo Kristusa Kralja. Kako je nam potreben sveti zanos, da smemo biti sinovi in hčere svete katoliške Cerkve. Kako potrebna je nam zavest naše moči v Kristusu, zavest naše odlike in vzvišenosti nad vsemi otroki teme (to je nad vsemi otroki sveta, ki jih mami satanska fraza z nekim kričavim laži-naprednjaštvom brez Boga, ki pa ni naprednjaštvo, ampak se vse ruši samo v sebi, zato ker je brez Kristusa in je le pričetek joka in škripanja z zobmi iz peklenškega brezna.) Na plan, borci Gospodovi! Brez strahu pred ljudmi na delo, novi apostoli Kristusa Kralja. Maziljeni ste bili z Duhom moči in ne bojzani! Nič strahu pred ljudmi, ki seka take vrzeli med bojavnike za večno zmagovito stvar božjo. Ne klonite pred zasmevanjem in sarkazmom otrok teme!«

## Križev teden.

P. Mihael Mlekuž O. S. B.

Procesija sv. Marka, 25. aprila, sega v dobo papeža Gregorja Velikega (590 do 604). Prošenjske procesije križevega tedna so se pa počasi tekom stoletij razširile iz Francije po vsem katoliškem svetu. Omenja jih že prva orleanska sinoda l. 511. Okrog l. 470. je bilo namreč ljudstvo v Galiji in Burgundiji močno razburjeno radi različnih velikih neizgledov in hudih potresov. Da bi potolažil božjo jezo ter da bi odvrnil še hujše nesreče, je sv. Mamert, nadškof vienski, pozval vernike, naj se polnoštevilno udeležijo »litanijs«, t. j. javnih, spokornih procesij v ponedeljek, torek in sredo pred vnebohodom. Predpisal je obenem tudi splošni strogi post in odredil, naj gospodarji te 3 dni ne nalagajo poslom hlapčevskih del, da se zamorejo udeleževati skupnih pobožnosti. Te so trajale več ur. Pot je bila jako dolga in utrudljiva, ker je duhovščina z ljudstvom ves čas molila in pela. Vsi skupaj, enodušno, so klicali k Bogu za odpuščenje in usmiljenje. Ljudstvo

je ta obred tako vzljubilo, da so ga vsako leto ponavljali.

Že omenjeno zborovanje škofov v Orleansu je l. 511. predpisalo, naj se navada prošenjskih procesij povsod uvede, ter naj se verniki tudi postijo. Za širjenje pobožne vaje se je zlasti zavzemal Karel Veliki. Koncem VIII. stoletja je uvedel papež Leon III. omenjene procesije tudi v rimski cerkvi ter je obenem — radi velikonočnega časa — nekoliko omilil njih strogi spokorni značaj. S tem je postal ta običaj del rimsko-katol. liturgije, in kot tak se je ohranil do dandanes.

Svete osebe vedno diči posebna ljubezen, globoko spoštovanje ter navdušena gorečnost za cerkveno liturgijo, za skupno cerkveno molitev. Zato se ne smemo čuditi, če nam zgodovina o mnogih izmed njih izrečno poroča, da so dajali vernikom tudi z udeleževanjem pri prošenjskih procesijah križevega tedna, lep zgled. Tako nam poročajo n. pr. o sv. Elizabeti, da je

sledila v teh dneh bosa sv. križu, ki so ga nosili na čelu procesije pred ljudstvom. Sv. Karel Boromejski je kot milanski nadškof to navado z besedo in zgledom zopet uvedel v svojo škofijo. Kakor danes, se je tudi takrat (in najbrž že v V. stol.) pomikala procesija iz glavne (stolne, župne cerkve) do druge, določene cerkve, kjer je

dosegel, da je na njegovo prošnjo nebo takoj spet dalo dežja. Spomlad je! Vиноgradi, njive in travniki zelene in cveto; od neba je odvisno, ali bo vse to tudi rodilo obilo sadu. Molitev je ključ, ki z njim moremo odpreti in zapreti nebeške zadržavnice; kajti nebeško usmiljenje traja na veke in naš nebeški Oče nas v svoji



*Ljubljanski pomožni škof dr. Gr. Rožman.*

škof opravil sv. mašo. Po maši se je duhovščina z ljudstvom vrnila v glavno cerkev. Med potjo je pa procesija obiskala vsako cerkev, mimo katere so prišli. Sveti Karel je določil, da so prvi dan obiskali 13, drugi dan 9 in tretji 11 cerkva. To je bila gorečnost!

Kot sem že omenil, je v postajni cerkvi škof (ali župnik) daroval sv. mašo. Tako je tudi danes. Molitve, berila in spevi te maše so jako lepi ter nam prav živo slikajo uspešnost vztrajne, ponižne molitve. Posebno lep je odlomek iz pisma sv. apostola Jakoba. Kar dvigne nas, ko slišimo njegovo zagotovilo: »Mnogo premore vztrajna molitev pravičnega.« Kot dokaz nam navaja sv. Elijo, ki na njegovo besedo tri leta in pol ni deževalo, a je tudi

veliki dobroti še rajši usliši kot telesni oče svojega otroka. — Tako pravi Kristus v evangeliju.

Sv. maša prošenjskih dni pa tudi spominja, da smo prav za prav člani nebeškega kraljestva, da moramo torej v prvi vrsti prositi tudi za nadnaravne dobrine in milosti. Sv. Jakob nas spodbuja, naj skušamo z molitvijo, z dobrim zgledom in z besedo, predvsem pa z ljubeznijo odvrniti bližnjega od greha in zmote. Mi namreč ne moremo živeti v pravi zvezi s Kristusom, ako svojega bližnjega ne ljubimo. Mi vsi tvorimo eno telo in Kristus je naša glava. Liturgična molitev je pa molitev cellega Kristusa.

Ob koncu sv. maše, med katero smo obnovili vez in edinstvo z brati in s Kri-

stusom v veliki, sveti tajni nekrvave daritve, ponavljamo veseli z velikim zaupanjem, prepričani, da je Bog naše prošnje uslišal, Jezusove besede: »Prosite in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor

prosi, prejme; in kdor išče najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.« (Lk 11, 9—11.)

Lepi liturgični obred prošenjskih dni pa zaključimo vsakikrat s prošnjo, naj bi nam Bog dal, da rastemo v njegovi ljubezni. In to je naša poglobitna prošnja.

## Bratovščina sv. Rešnjega Telesa.

Alojzij Stroj.

Zakrament presv. Rešnjega Telesa je pod podobama kruha in vina skrito pravo in živo telo našega Gospoda Jezusa Kristusa, nerazdružljivo sklenjeno z njegovo božjo osebo, tisto telo, s katerim je izvršil delo našega odrešenja na zemlji in s katerim sedaj kraljuje na desnici Boğa Očeta

v nebesih. Po neizrekljivem čudežu svoje vsegamogočnosti nam je pri zadnji večerji zapustil v tem presv. zakramentu za vse čase neusahljivi vir milosti in tolažbe, nekrvavo daritev nove zaveze in hrano naših duš za večno življenje.

Kjer nam torej sv. vera kaže tako visoko skrivnost, tam bi pač morale biti vse naše misli in želje; tam pred sv. tabernakljem, bi moralo biti naše najljubše bivališče, tam bi morali najti nebesa na zemlji, tam bi morali s sv. angeli občudovati in moliti čudeže neskončne božje ljubezni do nas. Tam bi morali, zedinjeni z nekrvavo daritvijo, darovati svoje prošnje, svoja čiščenja, svoje zahvale nebeskemu Očetu, ker ni višje službe, kakor je najsvetejša daritev nove zaveze, ki je krona in edino pravo središče vsega božjega čiščenja. Po tem angelskem kruhu bi morali vedno hrepeneti in koprneti, da bi se na duši in na telesu poživljali v puščavi sedanjega življenja, na težavnem in nevarnem potu v neznano večnost. Kar bi morali storiti v čast presv. Rešnjemu Telesu, za olepšavo svetišča, za poveličanje božje službe, to bi moralo biti naše največje in najslajše veselje. Časti in slave bi morali iskati v proslavljanju presv. zakramenta, v čiščenju največje skrivnosti božje ljubezni.

Da se tudi v ljubljanski škofiji neprestano vrši molitev najsv. zakramenta, zato skrbi v škofiji vpeljana »večna molitev«, pri kateri se vse župnijske in samostanske cerkve vrste, da je v njih cel dan od jutra do večera izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Duhovniki-častilci sv. Rešnjega Telesa si izbere vsak teden eno uro, da časte Zveličarja v sv. zakramentu. Pri svetem mašniškem posvečenju jim je sv. Cerkev govorila besede Jezusove: »Več vas ne imenujem služabnike, zakaj služabnik ne ve, kaj dela njegov gospod. Vas pa sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem



Beuronska šola.

Mati našega Gospoda.



slišal od svojega Očeta» (Jan 15, 15). Kdo je torej bolj dolžan počastiti Zveličarja, kakor duhovniki, prijatelji Jezusovi! Za vedno češčenje skrbe požrtvovalni nočni častilci, ki si zbero za uro češče-

pomagajo, da se tudi v ubožnih cerkvah z vso dostojnostjo obhaja božja služba, da ima Zveličar v vseh cerkvah primerno bivališče. Mnogi udje in drugi dobrotniki pa pošiljajo bratovščini še posebne prispevke,



*Kraljica angelov in svetnikov.*

nja nočne ure, zlasti v noči pred prvim petkom v mesecu in pa samostani, ki tudi časte božjega Zveličarja celo noč ali vsaj del noči. V najpopolnejši meri pa izvršujejo vedno češčenje udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa, ki so v vseh župnijah ljubljanske škofije, ki opravljajo vsak mesec določeno uro vednega češčenja in ki z malimi prispevki

da more skrbeti tudi za cerkveno opravo v misijonskih krajih.

Kakor večna luč pred tabernakljem vedno gori in se použiva v čast božjo, tako udje bratovščine časte božjega Zveličarja v molitvah pred Najsvetejšim in žrtvujejo od svojih prihrankov za čast in lepoto božjo. Kar želi pesnica č. m. Elizabeta, da bi dosegel vsak vernik, da bi vedno častil

Zveličarja, to je dosegla bratovščina sv. Rešnjega Telesa, ki je izpolnila željo:

O, da srce bi moje kdaj vzplamtelo,  
da večna luč bi bilo dan in noč,  
da vedno bi za Jezusa gorelo,  
za njega žrtvovalo svojo moč.

Posameznik ne more vedno moliti; izmed tisočerih in tisočerih udov bratovščine pa v vsakem času opravlja eden ali drugi svojo

molitev. Molitev bratovščine je v resnici večna luč pred tabernakljem. Da je pa tudi požrtvovalnost udov bratovščine sv. Rešnjega Telesa za čast božjo velika, je razvidno iz števila bogoslužnih oblačil in potrebščin za božjo službo, ki jih bratovščina vsako leto napravi s pomočjo prispevkov, ki jih udje darujejo.

Pregled darov prihodnjic!

## Zlatomašnik † Andr. Ramoveš, fantovski župnik.

Andr. Orehek.

Ganljiv je bil 14. svečana t. l. pri pogrebu dobrépoljskega nadžupnika zlatomašnika Andreja Ramovša prizor, ko so mu navzoči fantje, preden so krsto zabili, prsi posuli z belimi in rdečimi nageljčki. Meter in pol snega, mrz, da se je utrinjalo, z drevja je žalostno pozvanjalo ivje, on pa, ki si ga v življenju redko videl brez

belega ali rdečega nageljčka, je posut z dehtečim cvetjem odhajal pod zmrznjeno rušo, da se ne vrne. Fantovsko slovo od fantovskega župnika.

Malo je župnij v ljubljanski škofiji, kjer bi bili fantje že tako dolgo in tako strnjeno v Marijini družbi organizirani, kakor so v Dobrépoljah. Ramoveš je vodstvo Marijine družbe sicer izročal duhovnim pomočnikom, pobudo pa je dajal on in najbolj vesel je bil, naravnost vzljubil je z očetovsko ljubeznijo svojega kaplana, če je videl, da ga v fantovski vzgoji razume in deluje po njegovih željah. V malenkosti se ni vmešaval; prepuščal je mlademu gospodu proste roke, da se je mogel razmahniti po mili volji. Kako hvaležen mu je bil za to svobodo vsak kaplan! Kako hvaležni so mu bili tudi razboriti fantje, ki so to gesto previdnega duhovnega očeta pravilno umevali!

»Mlade ljudi je treba dobrohotno soditi in dobrohotno z njimi ravnati,« je tako rad rekel pokojni g. gen. vik. Flis, svetnik po življenju. Ramoveš je bil popolnoma njegovega mnenja. Če je bilo potrebno, je bil seveda tudi hud, pa še kako! Par zgledov. Vsa dolina pomni, kako je pripeljal odlične in premožne hiše edinemu sinu, ki je bil že v vojaških letih, krepko zaušnico, ko se mu je nekaj zoperstavljalo in med službo božjo ni hotel iti s pokopališča v cerkev. Dotični fant je danes milijonar, ugleden trgovec in velik prijatelj tega lista; za krepki spominek iz trmoglave mladosti pa je Ramovšu še danes hvaležen. — Neko predvojno leto se je vstajenske procesije na veliko soboto udeležilo nena-



Jos. Urbanija.

Dunaj.

Prijatelj otrok.

vadno veliko vojakov-dopustnikov. Mislite, da se tak vojak malo postavi? V najboljše uniformi, čepico po strani, za ušesom dolgo viržinko, čevlje zlikane, da se lahko pogledaš vanje, pa še nekoliko napačno zraven — aufbiks! Dolga vrsta jih je stala pred kaplanijo. Ko smo se jim bližali z Najsvetejšim med pritrkavanjem zvonov in prepevanjem aleluje, niso v svoji mogočnosti kar nič kazali, da mislijo poklekniti. Ramoveš pa z monštranco v roki zakriči kakor stotnik na vežbališču »Hab't Acht! Niederknien zum Gebet!« (Pozor! Poklekni k molitvi!) Ej, kako so bili hitro na kolenih! — Dobrépoljski fantje, sicer dobri kakor duša, imajo menda en sam podedovani greh: da v cerkvi pod korom med službo božjo skoraj na glas »šepetajo«. Pred desetletji so delali tako, in slišim, da niti danes ni nič bolje. Kaj si je pokojni zlatomašnik prizadel, da bi to odpravil! Nekoč je bilo »šepetanje« tako močno, da ga je motilo na prižnici. Nekaj časa svari, opominja, prosi. Ko vse nič ne izda, jo odkuri s prižnice pa naravnost med fante. Razpeha jih na vse štiri vetrove, da so bežali kakor bi streljal za njimi. — Bilo je v nedeljo med deseto mašo. On je navadno maševal zjutraj. Iz svojega stanovanja vidi, da je pred cerkvijo in med durmi glavnih vrat v tako zvanem »káselcu« nekaj fantov, ki pridige ne slišijo in ne molijo. Ne bodi len jo primaha mednje, zarožlja s paternoštrom in prav na glas odmoli z njimi vse tri dele sv. rožnega venca. Kaj so hoteli? Dva sta ušla, drugi pa so z župnikom molili do konca. Še danes povedo, da dolgo poprej niso bili tako s pridom pri sv. maši kakor tedaj.

Ob takih prilikah je bil Ramoveš hud mož. Drugače pa je z mladim svetom ravnal z mehko ljubeznijo, polno prizanašanja. Predvsem jih je vabil v Marijino družbo. Mladeniška družba je bila ustanovljena že 27. aprila 1902, med prvimi v škofiji. Sprejetih je bilo takrat po prevzvišenemu g. škofu Jegliču 40 fantov. Pri poznejših sprejemanjih je število stalno rastlo. Vendar pa se družba

kar ni mogla razmahniti. Tiščalo jo je k tlom tisto usodno, po mojih mislih nepraktično in neresnično načelo, da smejo člani Marijine družbe biti samo najboljši fantje. To splošno razširjeno zmotno mnenje brani večini fantov, da si ne upajo približati se družbi, plaši pa tudi mladinske organizatorje, ki menijo, da mora Marijin fant biti kdovekakšen svetnik. Moj Bog, saj smo vsi ljudje podvrženi slabostim! Saj je v Marijini družbi živel ne samo nedolžni Janez, ampak tudi Peter, ki je Kristusa zatajil! Če vidim, da ima fant dobro voljo, da si prizadeva za čisto in pošteno življenje, da moli in bi tudi k zakramentom rad pristopil večkrat, ko bi pristopali



Beato Angelico.

Firence.

Marija med zvezdami.





*Ingres.*

*Devica Orleanska.*

*Paris, Louvre.*

tudi tovariši njegovi — ej, bratec, kar za menoj v Marijino družbo! V družbo Marije, tvoje usmiljene duhovne matere! Podpirala te bo pri tvojem notranjem poboljševanju z milostjo, ki ti jo bo delilo nebo na njeno priprošnjo. Le v družbo, da bo lepí zgled tvojih mladostnih tovarišev tudi tebi lajšal poglobitev v blagodejne, osrečujoče, prelepe skrivnosti krščanstva in Cerkve! V družbo, da boš prihajal k shodom, da boš pristopal k mizi Gospodovi in si krepil moč zoper sovražnike svoje mladosti! Dobrépoljska dolina je kakor ena sama velika cerkev. Marija je v nji po roženvenski bratovščini na vso moč češčena, angelska miza je oblegana kakor malokje. V taki župniji je ogromna večina fantov dobra in sposobna za Mar. družbo. Saj ni drugače mogoče. Dobri starši imajo dobre otroke. Izjeme ne pridejo v poštev. Treba je le fante poiskati, od vasi do vasi, od hiše do hiše, od fanta do fanta; treba jim je pristop kar najbolj olajšati.

Ko sem na jesen 1909 v Dobrépolje prišel za kaplana, sem te in podobne misli razvijal pred svojim g. župnikom. Kako je bil neizrečeno vesel! »Dajte, le dajte! Tako je prav, samo tako je prav!« Leto pozneje, 8. dec. 1910, je pokojni ribniški dekan Dolinar nanovo sprejel 165 mladeničev, poldruho leto nato, 27. majn. 1912, pa škof. voditelj g. Jan. Kalan ob 10letnici mladeniške Marijine družbe novih 124 fantov, tako da je družba štela čez 300 članov. Ali poznate dobrépoljsko cerkev? Ogromna je in ima dolge, široke klopi. Pri fantovskih shodih so bile vse moške klopi polne, in še na žensko stran so morali romati. Pri kateri mladinski organizaciji imaš pred seboj toliko mladih src iz ene župnije? Kje imaš lepšo priliko, sejati v rahle mlade brazde? Vse organizacije se skrijejo pred Marijino družbo, če v župniji prodre Marijina misel med večino fantov! V taki družbi sta oba resnično srečna, fant in voditelj njegov! Nikoli ne pozabim roženvenske procesije ob desetletnici. Zbralo se je fantov, krepkih in postavnih, da so korakali po štirje v eni vrsti. Nosili so Marijo in lavretanskim litanijam odpevali, da je bučalo kakor viharo morje. Za kipom je korakalo čez 70 fantovskih vrst, in vse te vrste so klicale iz 300 mladih grl: »O mati najbolj sveta, brez madeža spočeta!« Župnik Ramoveš je bil ves iz sebe, zdelo se je, da kar poskakuje, ko je vzkliknil: »To je lepo, akr-dika,

to je lepo!« Nobena kletvinica ni nikoli zdrsnila z njegovih usten, samo nedolžni »akr-dika«, kadar je bil prav posebne volje. Takrat je bil. — Po vojni vihri si je družba kmalu opomogla. Župnika je skrbelo, če ni morda, kakor toliko drugih



† A. Ramoveš.

dobrin, svetovna nesreča uničila tudi njegove fantovske družbe. Takratni kaplan g. Omahen je napravil odlično potezo. Šel je od fanta do fanta: »Ali hočeš še ostati Marijin sin ali ne več?« Že prvi shod je bil sijajna proslava Marijine misli. In v ta strnjeni fantovski krogi so kmalu po vojni brezvestni ljudje hoteli vreči sokolstvo. Župnik se jim je smejal. Preden je minilo leto, ni bilo o dobrépoljskem sokolstvu ne duha ne sluha, Orel pa, ki je izšel iz Marijine družbe, že 20 let krili čez prelepo dobrépoljsko ravan.

Zdaj počiva pod zeleno rušo idealni, vedno veseli, po srcu vedno mladi 82letni zlatomašnik Ramoveš. Ali še kaj dišijo nageljčki, ki so Vam jih fantje nasuli v krsto, gospod svetnik? V naših srcih je polno nageljčkov iz Vaše duše! Zasadili jih bomo na Vaš grob, tistih debelih in sočnih, rdečih in belih, da bodo čez noč in čez dan pozdravljali fantovskega župnika!

# NA MARIJINIH POTIH

## Zares!

Janez Langerholz.

Mavrova Tona se je priglasila za Marijino družbo.

Pa so se dvignili zoper njo glasovi in so govorili: »Ni za družbo.«

Prevesela je, — hm! — nagle togote je, — to je že hujše —, kolne, — to je tudi posebno ne priporoča —, trmasta je, — spet ne prav dobro znamenje —, sovražna je — ... in še ni bilo konca.

Vršila se je odborova seja. Glasovi so se cepili. Nekatero odbornice so bile mnenja, naj se sprejme, druge so ugovarjale. Ker je bila proti slednjim v odboru večina, se je gospod Pavle odločil: »Po-

skusimo! Če bo šlo, bo šlo; če ne bo prestala poskušnje, bo pa šla.« Poklical je Tono k sebi, obrazložil ji je odborov sklep in rekel: »Tona, zdaj gre pa zares. Če ti je res kaj za družbo, boš to poskušnjo sprejela in jo boš z božjo in Marijino pomočjo tudi prestala; če ti pa ni mar za družbo, se boš pa od nje obrnila. Stori, kakor hočeš, nič te ne bom silil; če je pa le količkaj resne volje v tebi, se boš odločila za prvo.«

»Bom!« je rekla Tona tako krepko in odločno, kakor bi bil zapel pri fari sam veliki zvon.



Beuronska šola.

Smrt sv. Benedikta.

Monte Cassino.



»Dobro! Velja!« je podprl gospod Pavle njeno besedo.

Pričel se je čas poskušnje.

Šlo je danes bolje, jutri malo slabše, včasih že prav slabo, šlo je pa le...

Brat Jože jo je bil razdražil. Da bi jo videli, kako je navadno zapihala, kakor razdražena osa, kako je sicer narastla, da jo je bila vsa hiša polna in so vsi od prvega do zadnjega morali čutiti njeno jezo. Zdaj pa je zardela, kri ji je zalila obraz, globoko je sopla: vse je kazalo, da bojuje hud boj, da zdajzndaj lahko izbruhne — a prišlo je do zmage; zakaj, šlo je zares.

In doma so ji naročili, naj pomaga Jožetu pri oranju. Tistemu Jožetu, ki jo je razdražil, smrtno razžalil. Pred štirinajstimi dnevi bi bila našla polno izgovorov, da bi ne šla z njim na njivo, in če bi ne bilo drugače, bi bila šla lepo v svojo spalnico in bi bila bolna do večera: to pot pa se je premagala in je šla, kamor ji je velevala očetova beseda. O, tudi ta odločitev ni bila brez krvavega boja, ampak, šlo je zares.

In tiste dni je bilo, ko so jo tiste jezične Petraške nekaj obirale in obrekle. Že je imela pripravljeno celo kramo laži, da bi jih jim vrnila, nemilo za nedraško, že je delala načrte, kako bo svojo stvar izpeljala, že je v duhu gledala uspeh svojega povračila: stara bo ropotala kakor velikonočna raglja, mlada bo jokala od togote — ah, ah, kako sladko maščevanje! Vse je bilo že pripravljeno, vse napeljeno, samo sprožiti bo treba... Ponoči pa se je jeza ohladila, in Tona je bila mirna, krotka kakor jagnje. Za vse na svetu bi včasih tega ne bila storila; taka zmaška bi se ji bila zdela sramotna, njeno prizanašanje strahopetnost, njena krotkost — greh. Zdaj pa gleda v svet in vase z drugačnimi očmi; Tona hoče, mora stresti svojo maščevalnost, zakaj njen cilj je Marijina družba in to zares, zares...

Pa je prišla semanja nedelja in z njo harmonika in ples pri Rogovilčku. Če bi jo bili z železnimi vrvmi privezali na dom, bi jih bila potrgala, zakaj svobodna je hotela biti. Zdaj pa... Skoro bi bila že popravila pesnikovo besedo: »Srce pa tja mi sili, nazaj, nazaj v plesalski raj.« — skoro je že poteptala svoje dobre sklepe, že je stala v svoji sobi pred ogledalom in si pomerjala obleko, katera bi bila za to priliko bolj primerna, pa je zaslišala zadnji hip besedo gospoda Pavleta: »Tona, zdaj pa gre zares,« in krepek in odločen: »Ne!« je zmagoslavno odmeval po sobi, ko

se je Tona odločila, da ne bo šla v kraj hrupne razuzdanosti.

O, to so bili boji, ko je radi njih drhtela vsaka žila, ko je burno bilo srce, ko sta hudoba in angel varih, vsak od svoje strani, opazovala to kipenje in vrvenje mlade duše, ki si je zastavila cilj navzgor, — pa tudi vsak od svoje strani sta si prizadevala, da bi si to dušo pridobila in je Tona trepetala sama zase, češ, da je vsak boj zastoj, da ne more več in ne more...

Prišli so dnevi pred sprejemom. Iz mesta je došel častitljiv duhovnik — misionar so mu rekli — in je imel duhovne vaje za vso družbo in tudi za nove kandidatije.

Oh, kako je govoril!

»Marija hoče zase celega človeka. In za vse čase te hoče. Imeti te hoče v cerkvi, njena si pri delu, pri molitvi, njena doma, njena povsod. Materina želja bodi tudi tvoja želja.«

Niso bile to duhovne vaje pri zaprtih vratih, ni jih spremljal pečat stroge molčečnosti, a vendar so padale besede v brazdo mladih duš in marsikatera družabnica si je zapisala par važnih misli doma v svoj zapisnik. Mogoče ji bodo prav te besede razsvetljevale temno pot življenja, mogoče bodo prav te besede bodrile dušo v najhujših bojih in jo vodile do zmage.

In spet je govoril duhovnik: »Ali veš, kaj je greh? Veš, kako Bog sodi o njem? Poglej v nebesa! Radi greha so celo angeli izgubili blaženstvo raja in iz lepote nebeske so se spremenili v peklenške grdobe. Poglej v raj; duša prvega človeka je oropana nadnaravnih darov; kupa trpljenja in grenkost smrti je plačilo za greh. Poglej na križ; radi greha zahteva Bog smrt svojega edinorojenega Sina, da tebe reši večne pogube. In ti še ljubiš greh? Ti še hrepeniš po njem? O, sirota! Daj grehu slovo, to Bog od tebe zahteva, resno zahteva. Bodite sveti kakor sem jaz svet. In v čem obstoji svetost? Bog je neskončno svet, ker hoče in ljubi vse dobro in sovraži vse hudo. Vidiš, to je svetost in po tej svetosti moraš tudi ti zahrepeneti, če hočeš biti božja in Marijina. Ali boš hrepenela?«

Pokazal je duhovni gospod na častitljivega starčka, ljubljenca rimske mladine, sv. Filipa Nerija, ki je po mnogih skušnjah v 70. letu svojega življenja zapisal pomenljive besede: »Pogosto sv. obhajilo, združeno z ljubeznijo do blažene Device Marije, ni samo najboljša, ampak naravnost edino sredstvo, da obvaruje mlademu člo-

veku čisto življenje in živo vero, da ga zopet dvigne, če bi imel pasti, in da ozdravilja njegovo slabost.«

Tona je poslušala njegove besede. V njeni duši pa je vstajala podoba dobre Marijine družabnice, ki živi med svetom, ki se bori s svetom, ki hrepeni kvišku, ki ima krepko in močno voljo, kljubovati

grehu in njegovemu očetu, hudobnemu duhu, dokler je Gospod ne pokliče v deželo izvoljenih. To je bil njen vzor ob sprejemu...

»Da, Tona, še vedno gre zares.«

Prvo preskušnjo si prestala. Da bi še pod zadnjo večni Sodnik zapisal: »Prav dobro!«

## Mati piše.

Lojze Golobič.

Štejem zvezde, za vsako vem, kje stoji; štejem hčere, kar se jih je gredo pod mojim plaščem od prvih dni do danes, ne preštejem jih. Mati sem, ki ljubim, ki odpuščam, ki tolažim; zato razumem vašo pot k meni. Tebi, ki imaš mater in nisi še nikdar ostavila njenega ognjišča, o, tebi nič ne zatrepeče srce od sladkosti, ko stokrat v dnevü pozoveš: mati! Vsakdanje ti je to sveto ime kot kruh, ki ti ga reže. Šele ko ji srce leže v grob in za njo ostane hiša prazna kot požeta njiva, ko sahnjejo polja in se ruši krov nad teboj, tedaj veš, da si izgubila vse... Ali ti je morda tesno v domu in moraš iti v široki svet, kjer je laž in mraz in ni ljubeče materine roke, o takrat se ti iz dna srca utrga klic: Mati, mati! In doumeš globino tega imena.

Mati sem.

O deklince, ki niste poznale matere, in ve, ki vam je mati včeraj morala v grob, in še ve, ki na tujem jočete, pridite k meni! Vem, kako vam je samotno pri ljudeh. Trdi so ljudje, zunanji, v srce ne znajo čitati: preveč toplote je v njem, ljubezni, resnice; oni pa hrepene samo za zlatom z lažjo, s trdim srcem. Zato njih besede tepejo, da boli do krvi; zato njih besede ranijo čisto srce kot leden veter rahel cvet. Pridite v moje naročje, toplo vam bo in solze se bodo posušile...

Tisoče imam, ki so moje. Razgovarjajo se z menoj, tožijo mi, vprašujejo me za svet. Od mene se uče ljubiti, trpeti, odpuščati. Od mene znajo male biti. Sestre so si med sabo: eno srce imajo. Zvesto, ljubeče se svariijo. Vsak dan so bliže mene...

Imam jih pa, ki so vpisane v mojo knjigo, pa niso moje. Tuja sem njihovemu srcu. Samo jezik izgovarja moje ime, srce jim je zaprto. In tem pišem danes pismo, da vidijo mojo žalost.

Ti, Ančka! Govore, da si že petnajst let moja. Pa nisi en dan. Samo ime imaš

v moji knjigi, ti si daleč od mene: Rože mi nosiš, pa le, da te svet vidi. Tudi druge bi nosile, iz ljubezni, pa jih podiš: ta oltar je moj! Niti ne pogledaš me, ko mi kitiš glavo; kakor da pleteš venec na trhlo drevo. In ene moje molitve ne zmoliš... Prižgeš mi pač svečo in zatem zunaj oznanjaš: Svečo sem ji prižgala. Ne meni, sebi si jo. Kar mi daš, znaj le ti in jaz — — — Materi si mrzla kakor kamen; dražiš jo, nič je ne slušaš, nič ne spoštuješ. Pa ti si moje dete! Ali veš, kako ji je, kadar te v skrbi uči, ti pa ledeno gledaš ven, skozi okno, na polje? Ljubeče oči se ji polnijo s solzami. O, takrat se tudi moje... Napake vidiš povesod, le na sebi nikdar. In ti svariš javno, grobo. Če se branijo, jim očitaš, da niso ponižne. Ančka, nikar nikdar trdo ne sodi, nikar ne žali. Ko vidiš napako na sestri, molči. Ko bosta na samem, ji daj roko, v oči jo ljubeče glej in ji povej vse. Tako bodi ž njo, da bo čutila v tebi ljubezen, skrb, žalost — in ne, da se rogaš njeni slabosti. Saj nisem tiran, mamica sem. Tudi ve bodite med seboj zveste sestre.

Tončka!

Trpiš; saj ti vidim solze v očeh. Raztoži se mi, pa ti bo odleglo. Zakaj si mi tako tuja? Nič mi ne rečeš, nič se ne pogovoriš z menoj kot s svojo mamico. Kakor da sem nekje daleč, daleč in te ne čujem. Kakor da sem visoka gospa na prestolu z zlato krono in dragulji... Mamica sem, ki živim med vami, z vami čutim: veselim se z vami in plačem. Vsako razumem, vsaki odpuščam, vsako utešim. — Vem, da težko to doumeš, ker si iz mesa; tvoje telo hoče utehe iz živih ust, uho hoče slišati. Toda vedi, da bom tvojemu srcu vse odgovarjala: vse boš slišala, vse razumela; in od mene boš šla srečna kot od težke izpovedi, kjer si se očistila madežev. Zaupanja, domačnosti nimaš. Samo

za ime moje veš, za ljubezen ne. Zakaj pa sem te vzela k sebi...

Rezka!

Preveč govoriš, klepetava si, kradeš poštenje bližnjemu. Razločiti bi se morala od vseh deklet: Marijina hči sem. Vsi bi rekli: biser je njen značaj; tiha je, ponižna, odkrita kot luč; poštena, dobra kot kruhek. In vprašali bi: To so izredne deklice, kdo jih uči? In tedaj bi jaz vstala: To so moje hčere. Zdaj pa me je sram: klepečeš, opravljaš. Ne tako! Vzgajaj si značaj! Ne govori vsega, kar veš. O bližnjem misli le dobro. In če vidiš, da ni v redu, ne nosi vsega ven; tja pojdi, pa se toplo pogovori o vsem, kakor dobra sestra svetuj. In do groba boš uživala hvaležnost...

Pa moliš moje molitve? Mnogo jih imam v knjigi, ki nikdar ne molijo; nekatere niti ne vedo, katere so te molitve. Ti jih redkokdaj opraviš. Poslušam tvoje besede in ti gledam v srce. O, nič ne veš, kaj delaš. Brbljaš. Tuje so ti besede. Misli ti romajo ven, skozi okno, bogvekam. Moli vso noč, ne čujem te, ako moliš le z usti. Jokam se nad teboj, ki si v moji družbi že toliko let, pa me ne poznaš...

Samo še tebi, Francka, dve besedi!

Ti še danes romaš skozi široki svet. Ko so ti mater v zemljo deli, si šla. Le leto dni si bila pri meni. In še takrat si bila nevredna. Nisi molila, med shodom si dremala, dolg čas ti je bilo — pri materi. Prosila sem te, da ostaneš. Nič. Šla si. Zval te je svet. Dal ti je sladko jabolko. Ugriznila si vanj in meni odprla vrata iz srca. Se te vabim. Če pustiš to grešno pot, te moj Sin obriše in boš bela kot volna... Že tisoče sem jih izgubila, pa so se vrnile. Moj praznik je tedaj, kadar se mi dete vrne. O, kako jokam za vami, ko me ostavljate in greste v mrzli, široki svet. Tam ni ljubezni, tam ni resnice. Pa ne vidite tega, ker ste otroci. Le v ono verujete, kar se blešči. Šele ko je grda rja legla na blesk, spoznate sebe; in zjokane se vračate. Ljubim solze, ki se točijo iz kesa. Angeli moji jih v zlate čaše strežejo... Vrnite se, Francka, vrnite se...

Hčere, ne bom več govorila. Žalostna sem, kadar svarim. Ne žalite moje ljubezni. Poznavajte me! Ko bi videle v moje srce, vse bi pustile, svoj dom, mater, očeta — za menoj bi šle in trpele glad in žejo, samo da bi žarela na vas moja ljubezen. Morje se popije, moja ljubezen nikdar, toliko je imam. In to vse za — vas — — Pridite, plašč bom odgrnila, da bo vsa moja ljubezen lila na vas kot božji dež...



## Zgodbe Elizabete Canori Mora.

Janez Pucelj. — (Dalje.)

### III.

Jožef je rekel svojim bratom: »Hitite in pojdite k mojemu očetu in mu povejte: To ti sporoča tvoj sin Jožef: Bog me je naredil za gospodarja vse Egiptovske dežele; pridi k meni, ne obojavljaj se! Prebival boš v Gesenski deželi in boš blizu mene. In tukaj te bom živil, da ne umrješ, ti in tvoja hiša.«

(I. Moz XLV; 9—11.)

Mati je komaj prepoznala svojo hčer. »Kaj so mi drugo poslali?« je vzkliknila bolestno, jo objela in se razjokala. Pa njena ljubeča skrb je kmalu pričarala na Elizabetina lica prejšnjo svežo mladost; pobožnost in po-

nižnost pa sta ožarjali to svežost še s posebno ljubkostjo.

Oče in mati sta Elizabeti izrečno zaukazala, da mora omejiti svojo strogost. Vendar je Elizabeta opravljala svoje navadne molitve in si prizadevala ohraniti gorečnost, ki jo je prinesla iz samostana. Težko ji je bilo spčetka in ni se mogla udomačiti v domači hiši in, čeprav je vdano in natančno spolnjevala voljo staršev, jo je vendar bolelo, če je morala svoje pobožnosti opustiti, prekiniti ali okrajšati. Če se je na eni strani spominjala z neko tiho nevoljo sama nad seboj, da ji je v samostanu manjkalo modrosti, ki bi bila



umerjala njeno preveliko gorečnost, je pa na drugi strani z neko bojaznijo gledala preveliko, nekoliko napak usmerjeno ljubezen materino, ki jo je naenkrat iz tihe samote silila v raztresenja in veseljačenja. Čeprav je bila namreč družina Canori izgubila velik del svojega premoženja in bogastva, je vendar kljub temu obdržala svoje spoštovanje in zvezo z uglednimi družinami, ki so se med seboj obiskovale in se udeleževale različnih zabav. Tako je Elizabeta obvisela med nebom in zemljo. Spomin na samostan, notranja tolažba, ki jo je sem in tja začutila, vse to ji je klicalo od časa do časa v spomin njene prejšnje dobre sklepe. Zunanji čar, tovarišija prijateljic in še marsikaj drugega, pa jo je odvrčalo od teh dobrih sklepov in ni vedela, kako naj združi vse te zunanje raztresenosti s svojim notranjim življenjem. Pač je molila, zlasti je otroškozaupljivo častila Mater božjo — toda notranja zbranost je plahnela, raztresenost je rastla. Bridke ure in dneve je preživela, polna grenke, tihe nezadovoljnosti in razdvojenosti, ko je videla, kako pojema ljubezen božja v njenem srcu, kakor ogenj, ki polagoma ugaša, ker ne dobi hrane, in vendar ni mogla in ni hotela iskati svoje sreče v ničevosti sveta.

### Skromna cvetka.

Meseca marca t. l. se je poslovila po dolgem trpljenju 20 letna uradnica gđč. Marija Feldin - o v a, članica kongregacije gospodičen pri Sv. Jožefu v Ljubljani. Skoraj poldrugo leto se je upiralo mlado življenje kruti tuberkulozi, a zaman. Pokojna kongreganistinja je v letih šolanja bolj še kot njene tovarišice okušala trpkosti in žalostne posledice svetovne vojne, zlasti ker skrbni starši niso mogli dobiti primerne, zdravega stanovanja. Lahko se reče, da so vprav te okoliščine povzročile zavratno bolezen. Ni čuda, če jo je včasih navdajala neka otožnost in globoka resnost. Kot pridna, vnetja in nadvse skrbna gojenka je bila že na meščanski šoli sprejeta v šolsko Marijino družbo. Kongregaciji je ostala zvesta do smrti. Kot dijakinja trgovske šole je prestopila v kongregacijo gospodičen pri Sv. Jožefu, kjer se je čudovito poglobila v kongregacijsko življenje.

Neizmerno srečna in hvaležna je bila, ko je dobila primerno službo v podjetju Katol. tiskovnega društva; kajti koj prvi poskusi drugod so jo razočarali. Kako zlato, čisto in

Poleg sijaja in radosti, ki ju je povsod videla prve dni, pa je kmalu zagledala v očetovi hiši tudi senco in bridkost. Njena rodbina, radi nesreč obubožana, dasi še vedno spoštovana, ni mogla več blesteti kot prej: visoke Elizabetine misli je to pritisnilo k tlom. Bridko ji je bilo, ko je videla, kako hodi oče sklonjen pod bremenom nesreč in skrbi. Nova nezgoda se je oglasila in z njo so se brž oglasili upniki. Njena starejša sestra, čisto njej nasproten značaj, ki je rada pokazala, da je »večja«, in v ljubosumnosti mislila, da dajejo starši prednost Elizabeti, je mlajšima sestrama osorno zaukazovala in nasprotovala vsem njunim željam. Čeprav je Elizabeta skušala ustreči sitni sestri v vsem, jo je to kljub temu bolelo, morda ravno zato še bolj.

Če bi bila njena ljubezen do Jezusa tako živo plapolala kot v samostanu, bi bila Elizabeta vse te boje sijajno prestala; toda samo njene moči so bile prešibke: začela je pod tem bremenom omahovati. Zazdelo se ji je, da je v breme in v napotje vsem, in v hiši svojega očeta, med svojimi, se je začutila tujo in zapuščeno. Zazdelo se ji je, da je celo popolnoma pozabila svojega Boga, da je postala sužnja svetne ničemurnosti. — Ni bila srečna

dobro srce je ohranila pokojna, kako resno je pojmovala zmisel življenja, smo povzeli iz njenih pisem, ki jih je pisala tovarišicam iz tihega zavetja na Golniku. Samo nekaj cvetk iz teh pisem:

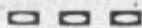
»Lepo je, če stopi človek v beli obleki pred božji prestol...«

»Vedno sem prosila Marijo brezmadežno, naj me raje k sebi vzame, kot da bi jaz storila grd greh, ali celo Nanjo pozabila...«

»Bog že ve, zakaj moram mlada umreti.«

Njena ožja prijateljica iz kongregacije pripoveduje, kako ji je znala v marsičem modro svetovati, kako jo je v dobrem večkrat potrdila. Iz opisa te tovarišice izvemo tudi, koliko tihih žrtev za Jezusa in Marijo je pokojna darovala.

Lani, ko je bila stalna trpinka na bolniški postelji, se ji je tožilo najbolj po šmarnični pobožnosti in Marijinih pesmih; letošnji maj pa obhaja že v pravi Marijini družbi, pri naši najboljši Materi. Njeno oko gleda, kar je Bog pripravil njim, ki so čistega srca.



Prvo seme poučenja staršev najgloblje pade, najdalje ostane in najlepši sad obrodi.

Kdor premlad vino pije, olje na ogenj lije.

Se mlad prepogosto voziš, boš star pešec hodil.

Kar se skrivaj zgodi, k pridu ni. Slomšek



Pogled po svetu nas poučuje in prepričuje, kako krasne uspehe dosežajo zlasti dijaške Marijine družbe. V prvi polovici septembra lanskega leta je imela mladina v San Paolo v Braziliji sedemdnevni kongres, ki je imel namen, da se mladi svet seznanijo s smernicami katoliške socialne akcije v raznih oblikah. Zborovanj so se udeležili zastopniki cele dežele. Zadnji dan je bilo 10.000 mladeničev in deklic pri sv. obhajilu.

Duša vsega kongresa je bila mladina iz Marijinih družb, ki se je že poprej v »marijanskih tednih« pripravljala na veliko skupščino. Od vseh strani so se vrstile skupine fantov in deklet, ki so se bližale mestu z vzkliki in pozdravi na Kristusa Kralja, na nebeško Kraljico, na papeža in Cerkev.

Fantje so poleg drugega sklenili, da hočejo povsod ustanavljati nove Marijine družbe, v obstoječih pa oživiti apologetske odseke.

**Toplomer,** ki kolikor toliko znači stopnjo vneme za Marijino družbo in za krščansko življenje sploh, je tudi čitanje »Bogoljuba«. Kot dokaz sledeče pismo: »V prvi mladosti sem bila silno lahkomišelná. Branje nabožnih knjig mi je mrzelo. Ko pa sem stopila v Marijino družbo, sem si naročila tudi »Bogoljub«. Ker sem silno rada čitala, sem listala tudi po »Bogoljubu«, dasiravno me tako branje prej ni veselilo. Brala sem vedno z večjim veseljem. Zdaj mi je med nabožnimi knjigami najljubši »Bogoljub«. Vsak mesec ga težko pričakujem in ga koj prečitam, ko ga dobim. Berem pa iz njega še večkrat, da mi več v spominu ostane in v srcu. Čitanje »Bogoljuba« mi je stalna pridiga, kako naj živi zlasti Marijin otrok. Posebno lepi zgledi onih, ki so »na cilju«, človeka ganejo in priganjajo k posnemanju. Čimbolj se vtopi in premišljevanje lepih zgledov, tembolj mu omrzne posvetno. Ne morem si misliti zgledega člana Marijine družbe brez Bogoljuba.«

**Katoliška akcija in nje udejstvitev.** Marijina družba za svetne gospode v Budimpešti ima 248 članov. Ta družba se je zavzela, da hoče povsod pospeševati praktično krščansko življenje, predvsem večkratno sveto obhajilo. Kako lep vtis napravi, če pristopijo odlični gospodje, trgovci, profesorji, častniki k sv. temu obhajilu — javno in očitno pred drugimi verniki. Da se to vpelje, se člani zgoraj

omenjene Marijine družbe niso ustrašili ne truda, ne izgube časa. Hodili so pogosto k sv. obhajilu, pa ne le v eni cerkvi, marveč zdaj tu, zdaj tam. Sli so tudi od mesta do mesta ter so tako v več nego 30 mestih, pa tudi po vaseh dosegli, da se je vpeljalo skupno sv. obhajilo za može in mladeniče. To je bilo več kot misijon, ko so razni doktorji, pisatelji, zdravniki, advokati, profesorji (uradniki imajo svojo Marijino družbo) zdaj tu zdaj tam skupno pristopili k mizi Gospodovi. Zgled budimpeštanske moške kongregacije so kmalu jele posnemati tudi druge družbe. Tako n. pr. Marijina družba za gospode v Segedinu. Vpeljali so tudi prireditve katoliških kongresov (dva do tri dni) ter posebne zveze (sekcije) v brambo svete Cerkve.

**Vatikansko mesto.** Sv. oče Pij XI. je imenoval začasno upravno poverjeništvu, ki vodi posle cerkvene države. Za predsednika je določen msgr. Borgongini-Duca (tajnik kongregacije za izredne cerkvene zadeve), msgr. Pizzardo, papežev državni podtajnik, msgr. Marionni, upravitelj vatikanskih poslopij, in odvetnik Pacelli. — Kdo bo državljan »Vatikanskega mesta«? Poleg cerkvenega osebja bodo dobili državljanstvo: moštvo švicarske garde (75), stražniki (69), ognjegasci (30), vrtnarji, uslužbenci in uradniki vatikanskih muzejev.

**Nova maša očeta dveh župnikov.** Na praznik sv. Jožefa so imeli v katoliški župniji v Berlinu (Tegel) novo mašo, kakršne so vsekako jako redke. Novomašnik je bil 75-letni gospod, bivši sanitetni svetnik in zdravnik dr. Avguštin Kleineidam. Leta 1924 je vstopil v semenišče kot vdovec ter študiral na vratislavski univerzi bogoslovje. 16. marca t. l. je prejel mašniško posvečenje. Pri novi maši sta očetu stregla kot levita njegova sinova Jurij Kleineidam, župnik v župniji Tegel, in Valter Kleineidam, župnik v župniji Kottbus. Tudi veliki levit (arhidijakon) je bil sorodnik novomašnikov, župnik Jožef Kleineidam. Ni čuda, če je ljudstvo vrelo od vseh strani k novomašni slovesnosti tako odličnega in redkega novomašnika.

**Letošnji »vojni pregled«** in glavno zborovanje nemških katoličanov (68. po številu) bo

od 28. avg. do 1. sept. v Freiburgu i. B. Priprave so se začele s slovesno sv. mašo in s slavnostnim posvetovanjem, ki se ga je udeležilo 3000 mož. Mesto bo pripravilo slavnostno zborovalnico, kjer bo prostora za 50 tisoč gostov.

**Češkoslovaško katoliško učiteljstvo** bo imelo o priliki venčeslavskega orlovskega slavlja v Pragi svoj kongres, ki so nanj povabljeni tudi jugoslovanske katoliške učiteljske zveze. Toplemu vabilu se bo tudi naše učiteljstvo po možnosti odzvalo.

**Dvakrat junak.** Časopisje vsega sveta se je spominjalo francoskega maršala F o c h a, znanega zmagovalca iz svetovne vojne, ki je umrl sredi marca t. l. Da je bil pokojni tudi junak kot neustrašen in odličen katoličan, tega seveda svobodomiselnost časa ni omenjalo. Pokojni maršal je izpolnjeval verske dolžnosti z istim pogumom in zvestobo, kakor je zvesto služil tudi domovini. V tem oziru je ta slavni general krasen zgled, kako se živa vera in pa zvesta služba narodu in domovini lepo združujeta. Znano je, kako je pokojni vrhovni vojni poveljnik med najhujšimi boji na fronti vsak dan zjutraj dobil še časa, da je stopil v cerkev povsod, kjer je bil njegov glavni stan. Živa vera si preskrbi čas za sveto mašo in za molitve, ki zagotavljata blagoslov božji. Molitvenik je nosil vedno s seboj, pa ga je tudi uporabljal. Nekoč je pokojni Foch pri obisku redovnic v mestu Nancyju ob slovesu pristavil: »Skrbite, da naučite mladino dobro moliti!« Čast takemu junaku! Pripomnimo še, da je en brat maršalov redovnik-jezuit, ki je nastavljen točasno v mestu Montpellieru.

**Ogromen spomenik** Zveličarju zidajo ob pristanišču glavnega mesta Brazilije, Rio de Janeiro, in sicer na 700 metrov visokem hribu Corcovado. Soha bo visoka 30 metrov. Ponoči bo razsvetljena, da bo vidna daleč na morje. Podstav za kip je že narejen. V njegovi notranjščini je krasna kapela, ki ima prostora za 300 ljudi.

**V štirih tednih** je bila razprodana prva naklada Sv. pisma nove zaveze v madjarskem jeziku, ki je štela 20.000 izvodov. Bilo je treba oskrbeti nov natis in sicer kar v 50.000 izvodih. — Pri nas se je pa spravilo komaj 4000 izvodov prvega zvezka (Evangelij) med Slovence. Na razpolago je še 4000 knjig. Posnemajmo Ogře, da bo založništvo moglo postreči z drugo knjigo: Listi apostolov.

**Devet misijonkih redov** (kongregacij) se bo po novospregjeti postavi moglo zopet naseliti v Franciji. Vlada je zmagala s svojim predlogom, ker je z njo glasovalo 334 poslancev. V zvezi s to novico se je širil glas, da bi se utegnili tudi kartuzijanci v Pleterjah pri

Št. Jerneju preseliti na Francosko, kar bi bilo v mnogih ozirih škoda za našo deželo.

**V zadevi Terezije Neumann** je bil njen bivši zdravnik dr. Ferdinand Göbel poklican v Rim, da bo pred posebno komisijo poročal o svojih opazovanjih na Tereziji, ki ima na sebi znake peterih ran in je deležna številnih vizij.

**Limpas?** Nemški frančiškanski pater Beda Kleinschmidt je spisal o svojem potovanju po Španskem posebno knjižico (»Meine Wander- und Pilgerfahrten in Spanien«). V samostanu Montescano je vprašal njemu znanega španskega kapucina o dogodkih v Limpasu. »Stvar je že opravljena,« je bil njegov odgovor. — »Pa prihajajo še vedno procesije tja?« — »Četudi, a stvar je vendarle pri kraju.« — P. kapucin je še dostavil, da se je njegov red spočetka močno zavzemal za to zadevo. Romarji prihajajo še iz južne Nemčije, s Tirolske, Ogrske; na Španskem pa nič ne govore o Kristusovi podobi v Limpasu. Tudi cerkvena komisija, ki naj bi vse dogodke preiskala, je šest let molčala. Previdnost cerkvenih oblasti v tem kakor v podobnih slučajih je vsekako upravičena.



**Skrivnostno (mistično) telo Gospodovo** je katoliška Cerkev: to resnico nam lepo pojasnjuje v zadnjem pastirskem listu ljubljanski vladika. Ze sv. Pavel je zapisal o vernikih: »Vi ste telo Kristusovo in udje med seboj... Kristus je pred vsemi in vse v njem obstoji in on je glava telesa Cerkve.« V zadnjih letih je to pavlinsko pojmovanje Cerkve zopet stopilo v ospredje: kako vse bolj razumemo v luči te resnice skrivnostno delovanje milosti božje, medsebojno spoštovanje in ljubezen med posamezniki kakor tudi med državami. In še veliko drugih vprašanj nam tako pojmovanje katoliške Cerkve lepo osvetljuje. — Samo opozoriti smo hoteli na važni času primerni pastirski list, ki je bil prečitan po cerkvah ljublj. škofije in zasluži, da se z njegovo vsebino bolj in bolj seznanjamo.

**Prvikat kot škof** se je mudil dr. Ivan Tomazič, lavantinski pomožni škof, sredi marca v Rimu. Imel je opravka predvsem v zadevi svetniškega procesa, ki naj bi dvignil do časti oltarja častivrednega služabnika božjega † škofa Antona Martina Slomška. Sveti oče je sprejel škofa Tomaziča v zasebni avdijenci in izrazil željo, da bi se dela za beatifikacijo Slomška z božjo pomočjo srečno izvršila. Hkrati je izročil papež Pij XI. posebej blagoslov redovnikom in redovnicam, zlasti pa mladini in vsem, ki delajo zanjo. V veliko radost bo sv. očetu, ako bo tudi pri nas katoliška akcija dobro napredovala.



**Cerkvena kronika.** Zadnji čas so umrli kardinali: Galli, Lucidi in Gasquet. Poslednji je bil zastopnik Anglije v kardinalskem zboru od l. 1914. dalje. Kardinal Galli je bil mojster v latinskem jeziku, zato je sodeloval pri vseh poslednjih papeževih enciklikah. Kardinal Avrelij Galli je bil razmerno še mlajši član kardinalskega zbora. 21. aprila bi bil praznoval 40letnico mašništva. Bil je protektor sester sv. Doroteje in njih redni spovednik. Upravko je spovedoval redovnice, ga je zadela kap. Prinesli so zasilno ležišče kar v kapelo, kjer je kmalu nato izdihnil. — Število kardinalov je padlo na 59; med temi je 26 Italijanov. V prihodnjem konzistoriju bo imenovanih večje število novih kardinalov. — Za dubrovniškega škofa je imenovan bivši gojenec Germanika v Rimu dr. Carevič, kanonik in katehet v Splitu. — (Ljubljanska škofija): Za duhovnega svetnika je imenovan Henrik Bukovic, župnik v Mokronogu. — Župnija Banjalka je podeljena Rudolfu Kapšu, duhovniku na Zdihovem. — Na župnijo Selo pri Kamniku je prišel Fr. P. Hiti, župnik na Turjaku; župnija Višnjagora je podeljena Fr. Vidmarju, župniku pri Sv. Trojici; župnija Sv. Jakob o. S. pa dragatuškemu župniku Jožefu Novaku. — Umeščen je bil na župnijo št. Lenart ondotni žup. upravitelj Janko Mevželj. — 25letnico župnikovanja na sedanjih župniji Cerklje pri Kranju, ter 70letnico rojstva je praznoval dekan Fr. Dolinar. — Podeljena je župnija Dobropolje A. Mrkunu, župniku na Homcu. — (Lavantinska škofija.) Za stolnega vikarja v Mariboru je prišel magdalenski mestni kaplan Vincenc Munda; za vojaškega kurata je potrjen Fran Jeraj od Sv. Trojice v Halozah. — Župnijo Dobrna pri Celju je dobil Franc Urleb, doslej župnik v Češnjicah pri Vojniku. — Župnijo v Gornjem gradu je dobil kaplan M. Slander v Rajhenburgu.

**Najprimernejši spomenik.** V Vojniku nameravajo sezidati kapelo v spomin na v vojski padle domačine. V kapeli bo tudi lep oltar, kjer bo blagoslov ob procesiji sv. Reš. Telesa in se bodo opravljale poljske maše. Odbor vabi, da bi se med domačini oglasilo čimveč dobrotnikov.

**Smrtna kosa.** Dne 5. aprila je umrl prelat dr. Martin Ehrlich, stolni kanonik v Celovcu. V mašnika je bil posvečen l. 1893. Kot mlad duhovnik je bil več let vodja avstrijskega hospica za romarje v Jeruzalemu. Od tam je bil poklican nazaj v Celovec, kjer je postal bogoslovni profesor. Rad je pa poleg tega sodeloval v duhovnem pastirstvu. Klicali so ga kot odličnega cerkvenega govornika, kot vnetega spovednika na razne strani, zlasti

ker je bil vodja Marijinih družb. V Celovcu je rad zahajal tudi med delavstvo. Povsod so ga spoštovali, ker je bil ponižen, uljuden in skromen, pravi ljudski apostol, mož molitve. R. i. p.!

† **Biseromašnik.** 12. aprila se je preselil v večnost Ignacij Kutnar, bivši župnik na Bučki, kjer je služboval skoraj 30 let. Kot vpokojenec se je naselil v Čatežu pod Zaplalom. Tudi tu je še vedno rad pomagal zlasti v spovednici. Ljudje so od vseh strani prihajali, da jih spove »stari gospod«. Žrtvoval se je do zadnjega, četudi so mu že moči pešale. Po svojem značaju je bil vesele, šegave narave. Skrbnega spovednika se bodo vsi, ki jim je kdaj postregel, spominjali v molitvi.

## Razno.

### Dvojni dar — papežu zlatomašniku.

Katoliški svet se s hvaležnostjo do Boga veseli, da praznuje sedanjih sveti oče čil in zdrav svoj zlatomašniški jubilej. Ta radost je tem večja, ker je papež Pij XI. prav v zlatomašniškem letu priboril neodvisnost cerkvene Vatikanske države.

Narod naš je bil poglavarju svete katoliške Cerkve vsekar s spoštovanjem in ljubeznijo vdan ter je to vdanost potrjeval tudi z molitvijo in darovi. To hoče storiti tudi letos. Oba naša nadpastirja v Sloveniji sta izrecno odobrila željo vodstva »Apostolstva molitve«, naj bi Slovenci podarili sv. očetu za zlato mašo šopek dobrih del in molitev. Vsakdo lahko obrne v ta namen sadove svete maše, sv. obhajilo, obisk sv. R. T., kakšno zatajevanje, molitev rožnega venca i. dr. Vsi duhovni darovi se lahko zabeležijo na listek, ki je bil priložen »Glasniku«, ali pa na dopisnico, ki naj se pošlje vodstvu Apostolstva molitve (Ljublj., Zrinjskega cesta 9). Ta šopek duhovnih daril bodo naši škofje izročili o priliki zlate maše (dne 20. dec.) sv. očetu v posebni zlati knjigi, ki bo krasno opremljena. V tem albumu bodo lepo urejena, zbrana in natisnjena vsa darovana dobra dela in molitve.

Za naše versko življenje še pomembnejši dar bo pa nameravana nova cerkev Kristusa Kralja, ki jo bomo Slovenci postavili v Hrastniku. Z vdanostjo sv. Cerkvi in njenemu častitljivemu poglavarju zlatomašniku bomo združili dejansko ljubezen do trpečega delavstva, če si bomo odtrgali majhno vsoto ter jo naklonili kot kamenček za novo svetišče. Ta prostovoljni davek Kristusu Kralju bo obrodil brez dvoma bogate obresti. Kako lepo bi bilo, če bi se

na dan zlate maše mogla že opraviti tudi prva sveta daritev v novi hrastniški cerkvi!

**Prošnja.** Cerkvena predstojništva, ki imajo stare, ne več rabljene paramente in cerkvene potrebščine, prav lepo prosimo, naj nam jih brezplačno prepuste, da jih damo popraviti in jih obrnemo v prid ubožnim cerkvam na skrajnem jugu naše države. Imena

darovalcev in obdarovancev se bodo objavila v tem listu. — Marijina kongregacija v zavodu šolskih sester, Maribor, Strossm. ul. 15.

**Molitev za Rusijo.** Kot so poročali časopisi, je sveti oče določil, naj se v samostanski cerkvi v Lisieux, kjer počivajo telesni ostanki sv. Male Terezije, vsak dan opravlja molitev za Rusijo. Molimo za Rusijo tudi mi!

## Odpustki za mesec maj 1929.

**1. Sreda, prva v mesecu. Sv. Filip in Jakob.** P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

**2. Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi.

**3. Petek, prvi v mesecu. Najdenje sv. Križa.** P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa, kakor včeraj; c) udom br. presv. Srca J.; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Pričetek pobožnosti na čast presv. Srca Jez. danes ali prejšnjo nedeljo. Glej spodaj: Mesečne pobožnosti.

**4. Sobota, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

**5. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Pij.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Reš. Telesom. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor pod b), če obiščejo bratovske cerkev.

**8. Sreda, Prikazen sv. Mihaela.** P. o. udom br. za duše v vicah danes in v osmini.

**9. Četrtek. Vnebohod Gospodov.** P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkva; glej v 3. številki »Bogoljuba« opombo v seznamu odpustkov za Veliko noč; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapularske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine. — V. o.

**10. Petek.** Kdor opravlja pred Binkošti ali v osmini praznika devetdnevnico na čast Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji.

**12. Nedelja.** Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj: Mesečne pobožnosti.

**13. Ponedeljek. Sv. Peter Regalat.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

**17. Petek. Sv. Paškal.** P. o. istim kakor trijnajsti dan.

**19. Nedelja. Binkošti. Sv. Ivo.** P. o.: a) udom škapularske br. karmelske M. b.; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali župno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 1. dan. — Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevnice glej 10. dan tega meseca. Kdor jo je že opravil, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke. — Dalje: p. o. kakor 13. dan.

**24. Petek. Marija, pomočnica kristjanov.** P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

**25. Sobota. Sv. Magdalena Paciška.** P. o. udom škapularske br. karmelske M. b.

**26. Nedelja, zadnja v mesecu. Presv. Trojica.** P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim, kakor 13. dan. — V. o.

**30. Četrtek. Sv. Rešnje Telo. Sv. Ferdinand.** 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obh. in gredo za procesijo. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 1. dan; b) udom br. za uboge duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) vsem vernikom ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska brat.; e) istim kakor 13. dan, in sicer dvakrat p. o. — V. o.

**31. Petek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca.** Udom br. naše ljube Gospe presv. Srca p. o. danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

**Mesečne pobožnosti.** 1. Šmarnice. Kdor hodi k Šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi p. o. — 2. Kdor gre po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k sv. obhajilu in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 28. aprila in prvi izmed petkov je 3. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju se najprimerneje začne v nedeljo, 12. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj moli ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral iznova začeti. Sv. obhajilo se sme spreti že v soboto; drugo se opravi v nedeljo. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja to-le: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadobljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.

•Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema Upravištvu »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvu »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugoslov. tiskarno: Karel Čeč.

## RAZNO.

**Premeščenji so:** Ivan Drešar, župni upravitelj na Sv. Planini, za ekspozita na Konjšico; Ciril Jerina, prefekt v zavodu sv. Stanislava, za II. kaplana v Moravče, in Franc Markež, kaplan v št. Juriju pod Kumom, v Zagorje ob Savi.

**Don Bosko** bo 2. junija prištet med blažene. Bazilika sv. Petra v Rimu bo na večer 2. VI. sijajno razsvetljena.

**Druga skupina poslancev** — pri duhovnih vajah. Poročali smo že, da je nedavno napravilo 45 ogrskih državnih poslancev tridnevne duhovne vaje v budimpeštanski Manresi (dom duhovnih vaj) pod vodstvom patra Bangha, dr. J. — Zadnje dni v postu je prišlo na vrsto drugih 62 državnih poslancev, ki so se na ta način prav lepo pripravili na velikonočno sv. obhajilo, ki so ga prejeli iz rok papeževnega nuncija C. Orsenigo. Ob sklepu je imel v dvorani doma duhovnih vaj minister pravosodstva dr. Pesthy na nuncija kratek nagovor, ki se je nuncij zanj toplo zahvalil, poudarjajoč, da je srečen, ko more kot papežev odposlanec delovati v tako verskotrdni deželi, kakršna je Ogrska.

**Za pomožnega škofa** latinskemu patriarhu Alojziju Barlassina je imenovan znani dr. Franc Fellingner, vodja avstrijskega gostišča v Jeruzalemu. Novi škof je doma na Zgor. Avstrijskem, rojen l. 1865.

**Rojstna hiša papeža Pija XI.** v Desio (milanska okolica) je prezidana in spremenjena v sirotišnico. Nedavno jo je blagoslovil milanski kardinal Tosi.

**Teško spravno trpljenje** znane Terezije v Konnersreuthu se je ponavljalo ves poštni čas. Vse petke so se vrstile ekstaze trpljenja

in smrti Kristusove. Terezija Neumann je kravela na rokah in nogah, na srčni strani, na glavi in očeh. Sv. obhajilo je prejela dnevno v sobi, ker več čas ni mogla v cerkev. Tudi vizije o vsebini nedeljskih evangelijev, kakor tudi lurških dogodkov (praznik lurške Marije 11. febr.) so bile predmet njenega natančnega gledanja.

**Prvi japonski jezuit** bo imel 31. julija, na god sv. Ignacija, novo mašo v grajski kapeli v Ksavieru na Španskem. Novomašnik pater Ogihara je sin odlične japonske rodbine. Na vseučilišču v Tokio na Japonskem je spoznal resničnost katoliške vere. Bogoslovne nauke je pa dovršil v Inomostu, kjer bo tudi posvečen za mašnika. Novomašniške slovesnosti se bo udeležil tudi japonski poslanik z vsem spremstvom.

**Kratka zgodba moža**, ki je zgrešil poklic: 22. marca je v Zagrebu nenadoma umrl ravnatelj časnikarskega podjetja »Jugostampa«, Anton Šlegel, lastnik lista »Novosti«. Ko se je pripeljal zvečer na dom, ga je neznan zločinec zavratno ustrelil. Pokojni je bil doma iz Slavonije. Izvolil si je bil duhovski stan, a se mu je izneveril radi ženitbe. Odpadel je in prestopil v luteranstvo; nato se je posvetil časnikarstvu. Časopisi so poročali, da je bil celo član framasonske lože. Na zemlji mož ni našel sreče. Če je zadobil milost, da bi v zadnjem hipu mogel obuditi popolno kesanje...? Njegova sestra, ki je redovnica-uršulinka, je veliko molila zanj.

**Pa Bog ve zanj.** Neki materi je posvetno nadahnjena sosed oponašal, češ, kaj vodi otročiča v cerkev, ko še nič ne ve o Bogu. Žena pa nestrpeža kratko zavrne: »Pa Bog ve zanj!«

**Ali ste že poravnali naročnino?  
Če še niste, storite to takoj, da se  
vam list ne ustavi!**

Varno naložite svoj denar v  
**VZAJEMNI POSOJILNICE**  
v Ljubljani, poleg hotela UNION  
**Obrestovanje najugodnejše**

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poročstvu i. t. d.

**Zobni atelje**  
**PAVLE KOCJANČIČ**  
Ljubljana, Dvornajska cesta 29  
Odprto od 9—12 in od 2—6  
Ob nedeljah in praznikih zaprto

Razni **kipi** in **slike**, najrazličnejši **molitveniki**, vse **potrebščine za Mar. družbe** in vse **pisarniške potrebščine** se dobe

**V PRODAJALNI K. T. D.**  
**H. NICMAN** v Ljubljani

**Zobni atelje** **Doi. Logatec**  
**Albina Forster**  
Odprto od 8—12 in od 2—5  
Ob nedeljah in praznikih zaprto



# LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

## V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvi, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE  
ŠTRACE - JOURNALE  
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE  
ODJEMALNE KNJIŽICE  
RISALNE BLOKE  
ITD.



NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

## KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE  
PREJ

**K. T. D.**

V LJUBLJANI  
KOPITARJEVA ULICA 6  
II. NADSTROPJE

# Bogoljub velja v l. 1929

za posamezne naročnike

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Avstriji	šil.	3.—
„ Italiji	lir	8.—
„ Češko-Slovaški	Kč	15.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50



## Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.  
dobite najceneje pri urarju  
**L. Vilhar, Ljubljana**  
Sv. Petra cesta 36

Vi mečete

denar  
skozi  
okno



akoneku-  
pite  
sukoo,  
kamgarn,  
volneno,  
svilo,  
etamin in  
drugo  
masu ak-  
turo za

moške in ženske obleke edino v veletrgovini  
**STERMECKI, CELJE šte. 94**,  
kjer je izbira največja in cene najnižje. Ako  
ne morete osebno posetiti trgovine, pošite  
po cenik in vzorce.

## Prvi slovenski zavarovalni zavod VZAJEMNA ZAVAROVALNICA v Ljubljani, Dunajska c. 17.

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz  
brona proti razpoki, zavarovanja stekla ter  
življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-  
karjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe  
Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb,  
Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenstva v vseh večjih krajih.



priloga

**Posteljno** in  
**namizno perilo**

**A. & E. Skabernè**  
Ljubljana

# To je najboljše v poletni dobi za pojačenje krvi!

ker samo močna in zdrava kri more ohraniti in vzdrževati naše telo zdravo.

Pojačenje krvi je potrebno vsem onim osebam, ki so tekom minule zime prebolele kakršnokoli bolezen, vsem osebam, ki so **malokrvne, bledega obraza, slabih živcev, katere trpe na pomanjkanju teka**, katere zelo pogostoma muči **glavobol in pomanjkanje spanja**, osebe, ki se takoj utrudijo celo pri najmanjšem duševnem ali telesnem delu, osebe ki trpe ali so trpele na **malariji**, razdražljive osebe ali vobče slabotne osebe.

Okrepljenje krvi je dalje nujno potrebno vsakemu dečku ali deklici, ki pohajata šolo, potrebno je okrep-  
ljenje krvi vsem osebam, ker nam

to veleva narava, da v teh poletnih mesecih pojačujemo in osvežujemo kri.

Način, kako si pojačimo in osvežimo svojo kri, je enostaven, naglo izvedljiv in siguren, in na ta način so si ljudje pomagali že odkar stoji svet.

Človeška kri izgubi vsled raznih okoliščin eno glavnih svojih sestavin, in to je železo; vsled tega je nujno potrebno krvi nadomestiti železo potom zdravstvenih preparatov, ki hranijo v sebi železo, in radi tega samo taka kri more ohraniti in vzdrževati naše telo krepko in zdravo.

Eden takih preparatov, ki vsebuje železo in se vporablja že mnogo in mnogo let z najboljšimi uspehi, je:

## »ENERGIN«

železnato kina-vino.

**Energín** železnato kina-vino je do-  
slej preizkusilo nad tisoč  
zdravnikov in zasebnikov.  
Vsi ga hvalijo in priporo-  
čajo.

**Energín** železnato kina-vino je po-  
vrnilo zdravje brez števila  
otrokom, odraslim, deč-  
kom, deklicam, ženam,  
mladim in starim.

**Energín** železnato kina-vino krepi,  
čisti in osvežuje kri, krepi  
celo telo in je stori od-  
porno proti vsem boleznim.

**Energín** železnato kina-vino naprav-  
lja **vidne uspehe**.

Dobiva se v vseh lekarnah  
in drogerijah 1 velika stekle-  
nica  $\frac{1}{2}$  litra vsebine D 40—

Kjer bi ga ne dobili, naročite narav-  
nost na naslov:

Laboratorij „ALGA“ SUŠAK 43

3 velike steklenice po  $\frac{1}{2}$  litra po  
povzetju Din 128—

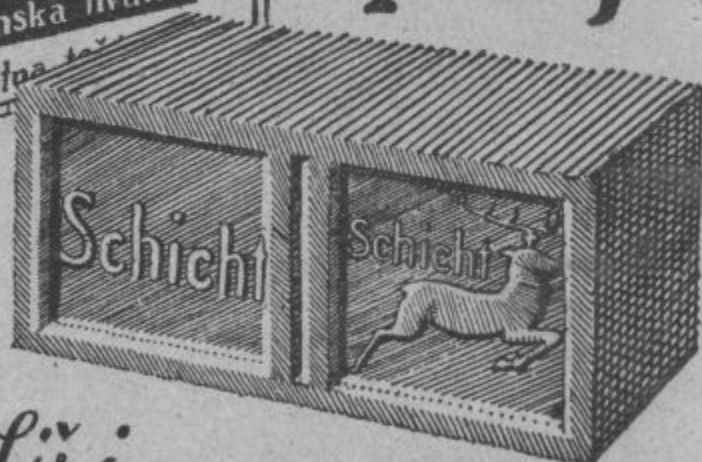
6 velikih steklenic po  $\frac{1}{2}$  litra po  
povzetju Din 248— in ena  
zastonj.

Schichtov



način  
pranja

je



*najboljši.*

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,  
izpiraj s SCHICHTOVIM MILOM.